

PONY WEST

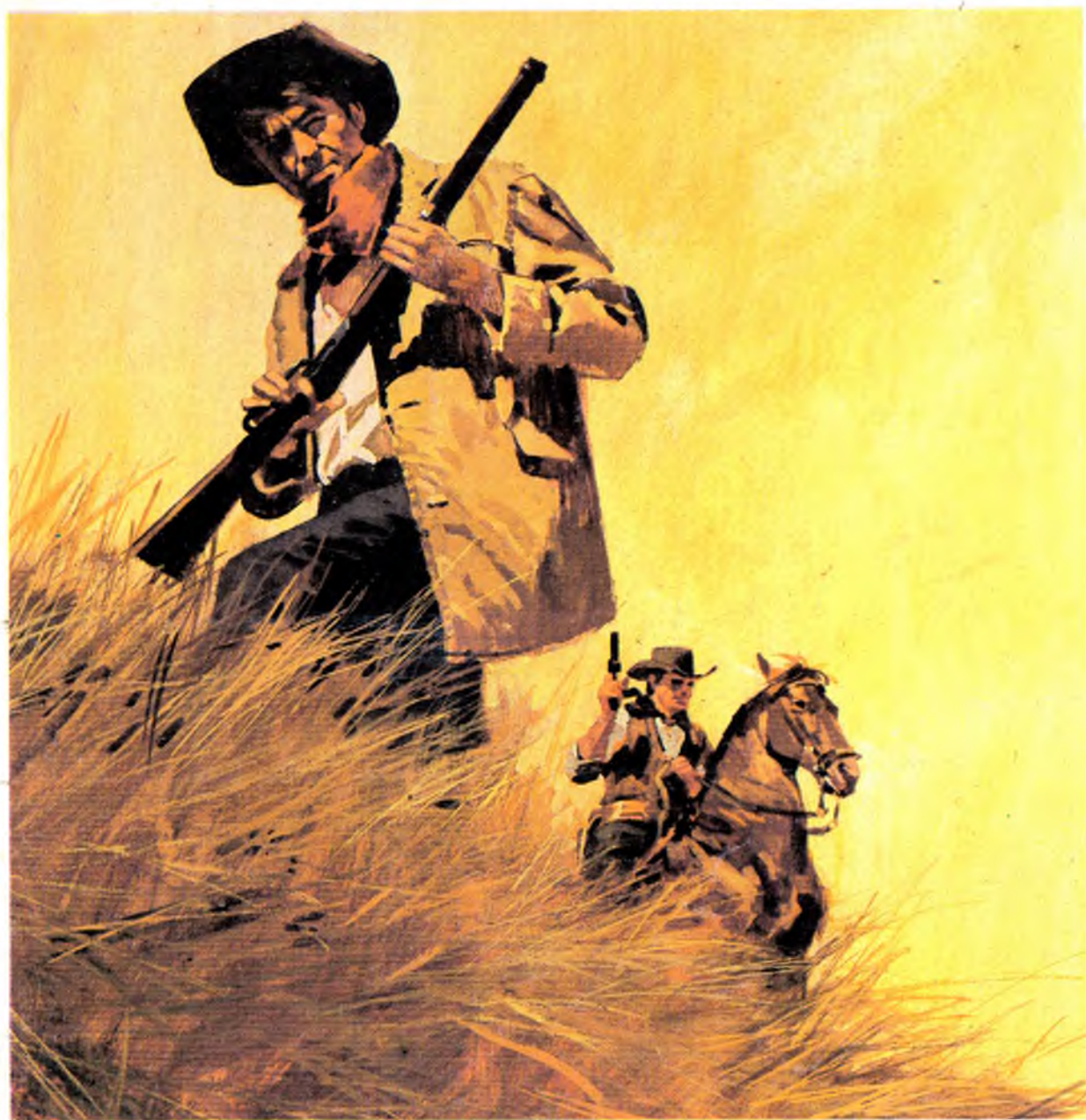
BROJ 32

CENA 25 DINARA

BUČ KASIDI I KID

SATANSKA ZAVERA

SR Nemačka 2 DM, Francuska 6 FF, SAD 1 US \$, Švajcarska 2,00 Sfr, Austrija 15 Asch, Švedska 6 Skr

Teks Gordon

SATANSKA ZAVERA

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
SATANSKA ZAVERA
XXXII EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

© Copuright by Bones and DEN PRESS

Korektura:
Fotoslog NIRO Dečje novine

**PONY-WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 32
APRIL 1984. Cena 25 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« 32300 Gornji Mi-
lanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šte-
rijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (pred-
sednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić,
Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara,
Gojko Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković.
Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 711-073 prodaja. Telex: 13731. Broj te-
kućeg računa kod SDK u Gor. Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun
kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-06-101-257300-03292. Štampa:
»Glas« – Vlajkovićeve 8.**

POWELL

BU. KASID I KID

Teks Gordon

»SATANSKA ZAVERA«

Voz koji se dokotrljao sa bregova u Redrod sastojao se od lokomotive, jednog vagona za prtljag putnika, koji se, opet, delio na prostor za prevoz konja onih korisnika železnice koji su posle stizanja u željeno mesto nastavljali put na svojim četvoronožnim ljubimcima i poštanskog odeljka, u kome su se prevozila pisma, paketi i slične pošiljke. Tu je, naravno, bilo i nekoliko putničkih vagona, skoro praznih, mada je ovaj voz saobraćao samo jednom nedeljno do raskrsnice u Somervilu, odakle se mogao uhvatiti ekspres Južnopacifičke železnice do glavnih gradova na Zapadu.

Lokomotiva ove neobične kompozicije pružala je prilično žalos-

tan prizor. Jasno se videlo da joj je obećana penzija još pre desetak godina, ali je železnička kompanija ove lokalne pruge izgleda bila u finansijskom škripcu i zato protivnik ranog penzionisanja. Time je osudila na velike muke službenike koji su opsluživali ovu gvozdenu stariću.

Jedina dva putnika na malom drvenom peronu ispred oronule stanične zgrade nasmejaše se kada su ugledali prastaru lokomotivu, koja sipljivo pisnu i obavi ih obilom žućkaste pare kada se zaustavi blizu njih.

– Ova pegla mora da je stigla pravo iz nekog železničkog muzeja – reče jedan, plavokos čovek sa crnim šešikom, u nešto pohabanom

odelu, koje je očigledno bilo u poslednje vreme zlostavljano na putovanjima po preriji.

– I ovo je bolje nego drmusanje u poštanskim kolima – odvrati njegov drug, koji se isticao šeširom nalik na polucilinder. – Ili možda više voliš da jašemo do Somervila?

– Ne pominji mi jahanje – oštro reče plavokosi i pogladi brčice. – Nego, vidi šta ćemo sa konjima, Buče.

Čovek sa polucilindrom odšeta do onog vagona za prtljag, gde je kondukter voza posmatrao istovar pošte. Plavokosi izvadi tanku crnu cigaru i pripali je. Onda ode do para konja koji su bili vezani za ogradu na kraju drvenog perona.

– Ima li mesta u vašem vozu – upita konduktera Buč Kasidi i dodirnu ovlaš kažiprstom obod svog šešira. – Ja i moj prijatelj...

Lice sredovečnog konduktera se prosto ozari na ove reči. Očevidno mu je bilo stalo da nekako popuni prazne vagone. Skoro je uzviknuo:

– Kako da ne, gospodine! Imaćete najudobniji prevoz sa ove strane Roki Mauntena. I cene su pristupačne. Samo se ukreajte, voz tek što nije krenuo! Posle ću vam naplatiti karte.

– Mi imamo i konje – priznade Buč. – Da li bi moglo da i...

Kondukter ponovo upade u reč:

– Ma, naša kompanija je i na to mislila. Sve za udobnost putnika. – Pokazao je na teretni vagon iza

sebe i dodao: – Imate sreće što je prostor za prevoz konja trenutno prazan. Samo dovedite vaše cene ne atove! Brzo! Ovaj voz ne sme da kasni!

Buč sumnjičavo pogleda prema lokomotivi, oko koje je mašinovođa nešto petljao sa ložačem, a onda mu se oči zadržaše kod otvorenih vrata poštanskog odeljka. Tamo je šef stanice prihvatio poslednju vreću i baš se rukovao sa poštare iz voza. Iza poštara je stajao čovek sa metalnom značkom detektiva i puškom u ruci.

– Oho! – kao iznenađeno je uzviknuo odmetnik. – Pa vaša kompanija se brine i za bezbednost putnika. Vidim da voz ima i oružanu pratnju.

– Ah, to – odmahnu rukom kondukter. – Nije to zbog putnika. Odavno Indijanci više ne napadaju vozove. Pa ni banditi se do sada nisu usudili da pljačkaju naše vozove. – Onda se kondukter poverljivo saže prema Buču i tiho reče: – Nosimo novčanu pošiljku za Somervil. Onaj sa puškom je odgovoran za nju.

– Svejedno – odvrati Buč. – Mir nije ću da spavam kada znam da neko bdije u vozu. Nego, odmah stizemo sa konjima, gospodine.

Odmetnik skoro otrča do kraja perona i zgrabi uzde jednog konja.

– Požuri da utovarimo konje, Kide! – dobacio je plavokosom revolverašu. – Ovaj voz nije tako nezanimljiv kao što na pravi pogled

izgleda!

Kondukter je u međuvremenu otvorio klizajuća vrata na odeljenje za prtljag i spustio drvenu rampu, tako da su prijatelji lako utovarili konje i smestili ih u malo odeljenje, gde je moglo biti mesta za još nekoliko životinja. Vezali su konje pored gomilice sena. Zatvarajući vrata na vagonu, kondukter ih obavesti:

– Uz malu naknadu, ja ću ih po-
jiti na svakoj stanici, gospodo.

– U redu – složi se Buč i uskoči
sa Kidom u susedni putnički va-
gon.

Pošto je kondukter utvrdio da
nema više putnika, važno je princeo
pištaljku ustima i zviznuo, dajući
tako znak za polazak.

Međutim, lokomotiva je odbila
da krene.

Sve pretnje i mamuzanja, kao i
besomučne psovke mašinovođe,
koji je u očaju golim pesnicama
počeo da udara po oznojenom ka-
zanu, nisu uzbudili gvozdeni vete-
ranku. Ona je na sve i dalje nezado-
voljno šištalala i ispuštala oblake
pare.

Dok se ovo odigravalo, Buč i Kid
su se udobno zavalili na plišanim
sedištima i prihvatili jednu od
pljosnatih boca sa viskijem koje je
revolveraš kupio u Redvudu dok
su čekali na voz.

– Dobro, šta je to zanimljivo u
ovoj šklopociji? – upita Kid, brišu-
ći nadlanicom usta. – Da nisi video
neku zgodnu devojkicu?

– Pare – kratko odgovori Buč. –
Verovali ili ne, u vagonu pored na-
ših konja vozi se i novčana pošilj-
ka.

– Gle, ko ti je to rekao? – osmeh-
nu se Kid. – Da nije možda kon-
dukter?

– Baš on – potvrdi Buč. – Čiča je
mного poverljiv. Uostalom, i sam
sam video naoružanog pratioca.
Ne znam da li je sam, ili ima još ne-
kog.

– Pa šta? – smrće se plavokosi re-
volveraš. – Pare nam nisu potreb-
ne, a još sam umoran od prošle
avanture, u kojoj sam ja izvukao
deblji kraj.

– Počeo si da me razočaravaš,
Kide – zajedljivo primeti Buč. –
Čini se da već pomišljaš na penzio-
nisanje.

– A ti si prestao da pomišljaš na
Boliviju – podseti ga prijatelj. –
Ovde nam je postalo suviše vruće.
Stalno smo u bekstvu. Na pamtim
kada sam se čestito ispavao.

– Bolivija je uvek aktuelna – po-
mirljivo reče Buč. – Samo, za taj
put potrebne su i velike pare. Ove
iz voza možemo lako da uzmemo.
Biće to prava igrarija za nas dvoji-
cu!

– Ja sam se, opet, uželeo Ete
Plejs – uzdahnu plavokosi priseća-
jući se lepe učiteljice, od koje su se
rastali pre toliko meseci u Teksa-
su. – Ona ne zna ni da li smo živi.

– Za to ne brini – nasmeja se
Buč. – Kada nas smaknu ili uhvate,
o tome će pisati sve novine. A ona

je pismena, nadam se, osim ako u tvom društvu nije zaboravila da čita.

Želeći da prekine ovaj razgovor, Kid se naže kroz prozor i pogleda napolje.

– Do đavola! – progundao je. – Zašto ova krtija već ne krene?

I Buč virnu napolje. Gužva je postajala sve veća oko lokomotive.

– Idemo da vidimo šta se tamo događa – predložio je prijatelju.

Kid je to spremno prihvatio, i oni izađoše iz vagona. Prišli su lokomotivi sa profesionalnim interesovanjem, kao ljudi kojima je sve poznato u vezi sa vozovima. Pošto se neko vreme posmatrali uzaludne napore mašinovođe i ložača da prisile lokomotivu na kretanje, Buč počeo da ih savetuje.

– Zakočite tu peglicu, prijatelju – rekao je mašinovođi, koji ga mrko pogleda. – Onda pustite paru do kraja, pa naglo otkočite. Moraće da krene.

Posle kraćeg nećkanja, ljudi garavih lica ga poslušашe. Pod naponom pare stara lokomotiva počeo da cvili i da podrhtava.

– Ja bežim odavde – uzviknu Kid. – Samo što nije eksplodirala!

Ne obraćajući pažnju na druga, Buč je pažljivo osluškivao dahtanje lokomotive i u jednom trenutku viknu:

– Puštaj kočnicu! Sada!

Mašinovođa ga poslušao. Lokomotiva je sekundu ili dve nepomično stajala, a zatim se njeni toč-

kovi počeo da okreću u mestu. Ispod njih sevnuse varnice. Masina poskoči, prope se kao gvozdeni konj i krete kao topovsko dule.

– Hej! Čekajte! – dreknu kondukter i potrča za svojim vozom.

Dvojica odmetnika jurnuše za njima i uhvatiše se za držače na stepenicama vagona, pa sa kondukterom prosto uleteše kroz vrata.

Kada su se podigli sa poda vagona, kondukter zadivljeno pogleda u Buča i reče:

– Vi ste pravi stručnjak za lokomotive, gospodine! Mašinovođa će erći od muke čući o ovome budem priča. – a Somervilu!

– Vozovi su mi slaba strana – skromno odvrati Buč i tutnu kondukteru nekoliko novčanica u ruku. – Ovo je za naše karte i za brigu o konjima.

Kondukter stručno osmotri novac u ruci i zbunjeno promuća:

– Ovde ima više nego što je potrebno, gospodine. Da niste pogrešili?

– Ostatak je vaš – velikodušno odvrati odmetnik. – Gledajte da nas niko ne uznemirava u našem vagonu. Ja i prijatelj nameravamo da malo odremamo.

– Svakako, svakako – žurno potvrdi čovek. – Ionako retko ko noću ulazi u vaš voz. Bićete mirni sve do jutra, kada stižemo u Silver Siti. Posle toga ima još nekoliko časova vožnje do Somervila.

Dao im je karte i poželeo laku noć, pa prijatelji ostadoše sami u

vagonu. Pripalili su cigariljose i ponovo se prihvatili ploske.

Posle nekog vremena, Buč krišom pogleda prijatelja i reče:

– Znaš šta je novo?

– Ne zanima me – odseče Kid i ponovo prinese grlić boce ustima.

– Tamo, u vagonu sa parama, samo je jedan naoružani pratilac. Uverio sam se u to dok smo se muvali oko lokomotive. Iz poštanskog odeljka provirio je samo poštari i tip koga sam već ranije video.

– Pa šta?

– To da nas pare prosto zovu da ih uzmemo – skoro molećivo reče Buč. – Ovakvu priliku nikada ranije nismo imali. Zamisli, samo jedan čovek sa puškom i stari poštari!

– Nisam zainteresovan – progundala Kid, odbijajući dimove tanke cigare pravo Buču u lice. – Kažem ti da u poslednje vreme imam neko predosećanje nesreće. Pusti da prođe neko vreme, pa ćemo posle videti šta ćemo.

Buč nezadovoljno uzdahnu i zagleda se kroz prozor. Napolju je sunce zalazio, ali su se njegovi rumeni zraci s mukom probijali kroz zavesu oblaka koji su se navlačili sa zapada. Voz je išao baš na tu stranu. Tek kada je sunce iščezlo iza oblaka i suton se brzo pretvorio u mrak, Buč ponovo krene u napad na plavokosog revolveraša.

– Sačekaćemo da noć osvoji, pa negde pred ponoć, kada svi budu spavali, krećemo u akciju.

Kid je ćutao.

– Poštanski vagon je odmah do našeg – tvrdoglavo je nastavljao Buč. – Na prvoj stanici ću izaći da osmotrim situaciju i da porazgovaram sa mašinovođom. Čovek će mi biti zahvalan što sam mu pomogao oko lokomotive. Lako ću ga ubediti da zaustavi voz na pogodnom mestu, onda samo razoružamo pratioca, uzmemo vreću sa parama, izvedemo konje iz vagona i odmaglimo u noć.

– I onda opet trka, sakrivanje, spavanje u preriji i gladovanje – izrecitova Kid.

– Ma, mi ionako moramo da se krijemo. Dovoljno je da nas prepozna neki šerif, i znaš šta se posle toga događa. Za Boliviju će nam biti potrebne pare.

Umesto odgovora, Kid navuče šešir na oči, zavalio se u ugao i počeo glasno da hrče, stavljajući tako prijatelju do znanja da je razgovor završen. Buč ga je neko vreme posmatrao, onda se i sam namesti za spavanje. U vagonu zavlada tišina jer je i Kid prestao da hrče, obrađivan što ga Buč više ne gnjavi planovima o pljački.

Kloparanje točkova i drmusanje voza učinilo je da i umorni Buč zadrema.

Kada se voz iznenada zaustavio, on prvi otvori oči. Pošto ih je protrljao, spusti prozor vagona i pogleda napolje.

Nalazili su se na nekoj usputnoj stanici, pustojoj i praznoj. Mali pe-

ron slabo je osvetljavao fenjer ispred stanične zgrade. Bila je to, u stvari, daščara, sklepana na brzinu. Ovde, očigledno, nije bilo ni po danu putnika koji bi čekali voz. Onaj kondukter prođe pored vagona i kada ugleda Buča na prozoru, reče mu:

– Mašina samo uzima vodu. Ja ću to iskoristiti da napojim vaše konje.

– U redu, u redu – reče mu Buč sa osmehom. – Neka nam konji budu spremni. Možda ćemo izaći u Silver Sitiju.

– Ali, platili ste karte do Somervila – pobuni se kondukter.

– Sve zavisi od toga da li će nas neko čekati u Silver Sitiju – objasni Buč.

Na tome se njihov razgovor završio i kondukter požuri da nabavi vodu za njihove konje. Tada se vrata na poštanskom odeljku do njih otvoriše i napolje iskoči onaj čovek sa puškom pa počeo da se proteže. Poštanski službenik se nije pojavljivao. Očigledno je spavao.

Buč pažljivije osmotri čoveka koji mu je bio glavna prepreka do one vreće sa parama. Ovaj je mogao imati četrdesetak godina. Proseidi gusti brkovi krasili su mu naborano lice, na kome se video odlučan izraz.

»Tip nije naivan«, pomisli Buč. »Verovatno već godinama obavlja ovaj posao. Moraćemo da ga iznenadimo, inače bi moglo da dođe do neprijatne pucnjave.«

Zaustavljanje voza prenulo je iz sna i Kida. On je sada sedeo i tupo buljio pred sebe. Buč se okrete od prozora i zausti nešto da mu kaže, ali se predomisli. Neraspoloženje plavokosog revolveraša kao da se prenosilo i na njega. Vratio se na sedište i pripalio cigaru.

Čekali su i osluškivali. Posle nekog vremena lokomotiva promuklo pisnu, nagoveštavajući svoj nesigurni polazak. Za divno čudo, samo što je mašinovođa pritisnuo ručicu za paru, stara veteranka poslušno krete. Voz polako izađe iz stanice. Opet ih je progutala prerijska noć. Kroz prozor se ništa nije videlo jer su oblaci pokrili nebo pa meseca nigde nije bilo da svojom zelenkastom svetlošću obasja zemlju.

Zagledan u pomrčinu iza prljavog prozorskog stakla, Buč je pratio crvenkaste varnice iz lokomotive, koje su čas pojedinačno, čas u snopovima, proletale pored vagona i završavale svoj kratki život u sprženoj travi oko pruge.

Vreme je sporo proticalo. Kid je ponovo imao šešir natučen na oči. Međutim, po njegovom disanju, Buč je video kako se samo pravi da spava. U jednom trenutku nije mogao više da izdrži, nego je progundao:

– Ti si mi baš mnogo pričljiv, Kide. Od tvog brbljanja ne mogu ni da spavam.

– Idi do đavola! – progundao revolveraš i uspravi se na sedištu. -

Da čujem tvoj plan.

Bučovo lice se ozari i on poče da govori.

Kid je čutao i ponekad bi klimnuo glavom. Voz je nastavio da se probija kroz noć.

* * *

Ponoć je već bila prošla. Na tamnom horizontu munje su paralelno nebo. Potmula grmljavina dopirala je iz daljine. Mala kompozicija drmusala se na šinama, praćena upornim dahtanjem lokomotive, koja je iz sebe izvlačila neku davno zaboravljenu snagu. Sve je izgledalo normalno, čak pomalo dosadno. U vozu kao da su svi spavali, pa je i mašinovođa dremao na svojoj gvozdenoj stolici. S vremena na vreme dizao bi glavu i bacao pogled na pokazivače pritiska pare u kotlu, a onda bi zadovoljno klimnuo glavom i munuo laktom dremljivog pomoćnika. Ovaj bi uz gundanje ustao, otvorio vratanca na ložištu i ubacio koju lopatu uglja u veselo razbuktalu vatru. Onda bi se opet sve utišalo.

Jedna tamna prilika pojavi se na platformi putničkog vagona. Obazrela se na sve strane i onda se u veštom skoku našla na gvozdenim lestvicama koje su vodile na krov poštanskog vagona.

Bio je to Buč.

Kada se našao gore, odmetnik četvoronoške poče da puzi preko krova. Ubrzo se našao na kraju va-

gona i oslušnuo. Ispod sebe je mogao da čuje rzanje njihovih konja, koji su se nalazili u odeljenju za prtljag.

Sačekao je da voz izađe na ravni deo pruge, a onda se u jednom skok u našao na tenderu za ugalj. Tu se zaneo i pao na ugalj. Nekoliko grumenova se otkotrlja i pade u kabinu lokomotive. Masinovođa i njegov pomoćnik se trgoše i pogledaše prema tenderu.

Buč skliznu niz ugalj i stvori se između njih.

– Dobro veče – pozdravio ih je svojim uobičajenim osmehom.

Nekoliko trenutaka mašinovođa ga je iznenađeno gledao, pokušavajući da na slaboj svetlosti fenjera razazna koga ima pred sobom. Onda mu se lice razvuče u osmeh.

– Hej, pa to je naš stručnjak za lokomotive! – rekao je, a pomoćnik se pomeri u stranu da Buču naćini mesta. – Nego, otkud vi ovde, prijatelju?

– Došao sam da vidim kako sluša moja ljubimica – odgovori Buč.

– Više mi ne pravi probleme – ponosito objasni čovek i jednom masnom krpom obrisa garavo lice. – Nadam se da ćemo do jutra stići u Silver Siti.

Buč priđe ivici platforme i pogleda prema poštanskom vagonu. Mada je bilo mračno, mogao je da razazna Kidovu priliku. Revolveraš je stajao na stepenicama putničkog vagona i čekao.

Buč se okrete. Odjednom, na licu mašinovođe pojavi se sumnjičav izraz.

– Šta vam je trebalo da se po mraku pentrate preko krovova vagona i dolazite ovamo? – upitao je. – Mogli ste da sačekate stanicu...

– Imam jake razloge za to – osmehnu se Buč i izvadi kolt iz futrole. – Sada ćete lepo da zaustavite ovu staricu. Neka se malo odmori.

– Šta to znači? – zagrenu se garavi čovek, a njegov pomoćnik se uplašeno pribi uz suprotnu ogradu platforme.

– To što ste čuli. Zaustavljam voz, prijatelju!

Mašinovođa podiže ruku i povuče ručicu za paru nagore, prekinuvši tako njen dovod u klipove lokomotive. Veteranka, kao da je samo na ovo čekala, odmah prestage da dahće. Gonjen inercijom, voz je prevaleo još kojih stotinak jardi. Onda se zaustavio. Buč odmah otvori ventile i para u velikim oblacima pokulja iz kotla. Za nekoliko minuta lokomotiva će se već ohladiti i posle će teško moći da se pokrene.

– Vas dvojica budite mirni. Ništa vam se neće dogoditi – naredi Buč. – Ne prilazite tim ventilima i pustite staricu da se odmori.

Mašinovođa klimnu glavom i stade pored svog pomoćnika.

Buč skoči dole. Ugledao je Kida kako već stoji pored poštanskog odeljka i sa uperenim revolverom čeka. U nekoliko koraka stvorio se

pored njega.

– Ovamo je sve u redu – saopštio je prijatelju. – Da vidimo da li će se ovi unutra probuditi.

Samo što je to rekao, a vrata poštanskog odeljka skliznuše u stranu i jedna bunovna glava promoli se napolje. Bio je to poštar. Čovek otvori usta da nešto kaže, ali ih odmah zatvori jer je ugledao cevi uperenih koltova.

Buč se uhvati za gvozdeni držač sa strane i u jednom skoku nađe se pored zbunjenog poštara. U polumraku odeljka ugledao je onog pratioca kako se diže sa ležaja u uglu i trlja oči.

– Jesmo li stigli u Silver Siti? – promrmlja čovek.

– Još nismo – odgovori mu Buč.

Ugledao je pratiočevu pušku naslonjenu o zid pored ležaja. Hitro je zgrabio oružje i izbacio ga napolje. Čuo je kako se Kid objašnjava sa kondukterom, koji je u međuvremenu dotrčao.

Pratilac polako diže ruke. Znao je da nema nikakvih izgleda, i ništa nije pokušavao.

»Ovo će, izgleda, biti lakše nego što sam očekivao«, pomisli Buč, vadeći kolt iz futrole, okačene na jednoj kuki iznad pratiočeve glave.

– Tako – promrmljao je i, ne skidajući oči sa pratioca, dobacio poštaru: – Predaj mi tu vreću sa parama.

Ovaj je nekoliko trenutaka oklevao i bacao molećive poglede na pratioca. Ovaj samo sleže rameni-

ma. Onda se poštar okrete i otključa jedan gvozdeni orman pored pregrade sa pismima. Odande izvuče platnenu vreću koja je odozgo bila osigurana katancem.

Sudeći po naporima koje je ulagao da podigne vreću, Buč je zaključio da u njoj ima dosta para. Odmetnik prihvati vreću i izbaci je napolje. Vreća pade ispred Kidovih nogu. Iza revolveraša se video stari kondukter. On je bespomoćno kršio ruke i unezvereno gledao čas u Kida, čas u otvorena vrata odeljka.

– Reci mu da nam izvede konje i da ih osedla – čuo se Bučov glas iz vagona.

Kid samo mahnu revolverom i kondukter prilete prednjem delu vagona. Čula se škripa nepodmazanih vrata. Onda odjeknuše kopita po drvenoj rampi. Buč se za trenutak okrete. Konji su već stajali pored Kida. Kondukter je drhtavim pokretima pričvršćivao sedla na leđa životinja.

Pratilac je smrknuto ćutao na svom ležaju, a poštar je rezignirano brisao nadlanicom ožnojeno lice.

– Gotovo je – javi se Kid. – Možemo da krenemo.

Buč još jednom pogleda po odeljku. Pošto je zaključio da je sve u redu, natraške se povuče do vrata i skoči.

Rukom je pozvao konduktera i naredio mu:

– Penjite se unutra! Njima će biti

ugodnije u društvu.

Kondukter se s mukom uspen-tra i nestade u odeljku.

Buč hitro povuče vrata i ona se zatvoriše.

– Penji se! – dobacio je revolverašu.

Kid je već bio u sedlu. Ispred njega nalazila se vreća sa parama.

Dok se peo u sedlo, Buč vide kako sa lokomotive vire mašinovođa i ložac. Mahnuo im je. Onda su okrenuli konje i poterali ih niz nasip.

Kada su se obreli u ravnici, oni mamuznuše životinje. Kid nije prestajao da šiba svog konja. Već je bio odmakao desetak jardi ispred Buča.

– Kuda žuriš? – viknu ovaj za njim. – Dok se oni tamo osveste, mi ćemo biti već daleko. Pazi na konja. Mogao bi u ovom mraku da naleti na neku rupu i polomi noge.

Kid mu nešto odgovori, ali njegove reči izgubiše se u grmljavini koja je sada bliže odjeknula. Buč potera konja da pristigne druga. Kada su naporedo jahali, on mu dobaci:

– Šta sam ti govorio? Sve je išlo kao podmazano. Ovo je najlakši posao koji smo do sada obavili. Vreća je poprilično teška. Ima tu...

Njegove reči prekide rezak odjek pušcanog pucnja. Zatim još jedan, pa još jedan. Meci zviznuše iznad njihovih glava.

– Do đavola! – opsova Buč i nis-

ko se pognu u sedlu. – Onaj tip mora da je pronašao pušku.

Njihovi konji kao da dobiše krila. Prosto su leteli kroz noć.

Onda munja sevnu i obasja čitavu okolinu kao po danu. Još je ble sak treperio na nebu kada se pratiočeva puška ponovo ogłasi. Bila je to prava brzometna paljba.

– Neće još dugo! – viknu Buč. – Ispaliće sve metke. Dok je napuni, mi ćemo biti već daleko!

Umesto odgovora, Kid odjednom potmulo jeknu i zanese se u sedlu.

– Šta je? – dreknu Buč priteravši svog konja.

– Pogođen sam! – zastenja revolveraš. Baš tada njegov konj nalete na neku neravninu. Da ne bi pao, Kid se obema rukama uhvati za vrat životinje. Vreća sa novcem skliznu sa njegovog sedla i nestade u visokoj travi. Meci su ponovo fuknuli sasvim blizu.

U strahu za druga, Buč nije ni primetio da je vreća ispala, nego je levom rukom zgrabio Kida za okovratnik kaputa i pridržao ga.

Odjeknuo je udar groma, koji je sve zaglušio, ali kada se njegovi odjeci izgubiše u daljini, ponovo je zavladała noćna tišina. Više se nije čula pucnjava.

Buč se nije usuđivao da zaustavi konja i proverii šta je sa Kidom, već je, ulažući velike napore da održi prijatelja, nastavljao da juri kroz noć.

– Ne mogu više – čuo je Kida

kako stenje. – Stani...

Buč polako priteže uzde svog konja i onda desnom rukom uhvati uzde druge životinje. Ova se najzad zaustavi.

Mahinalno je bacio pogled prema pruzi. Mogao je da odahne. Bili su već daleko odmakli od voza.

– Gde si pogođen? – upita Buč.

– Negde u leđa, do đavola! – promucio je Kid. – Sa desne strane.

Ne ispuštajući revolveraša, Buč skliznu sa sedla i onda polako svuče Kida. Ovaj se nemoćno sručii u travu. Buč mu otkopča kaput i svuče mu ga dopola. Rukom je opipao leđa. Trgao se. Osetio je toplu krv. Već je bila natopila Kidovu košulju.

Munja baš tada sevnu. Pred Bučovim očima ukaza se ružna crvena mrlja, koja se velikom brzinom širila po Kidovim leđima. Ista takva mrlja nalazila se i na grudima, što je značilo da je metak probio Kidovo telo i izleteo.

– Dobro je – promrmlja Buč. – Neću morati da ti vadim metak.

– Šta je dobro? – zakrklja Kid. – Zaustavljaj tu krv nekako!

Buč još jednom pogleda prema vozu. Zaista su bili suviše daleko da bi im odande pretila opasnost. Pratilac nije imao konja, a verovatno je već zaključio da su oni daleko odjurili za bilo kakvu poteru. Nemoćni voz ostaće na pruzi. Tek će možda izjutra neko naići i saznati za pljačku. To je Buča podsetilo na nešto.

– Hej, pa gde je vreća? – uzviknuo je.

– Ne znam – promuca Kid. – Is-pustio sam je kada me je pogodio metak. Uradi nešto . . .

Buč mu većtim pokretima iscepa košulju i obnaži grudi. Iz unutrašnjeg džepa svog kaputa izvukao je jednu relativno čistu maramicu, a drugu je pronašao u Kidovom kaputu. Prsti mu napipaše plosku koju je Kid imao u džepu.

Ostacima košulje obrisao je krv, koja je i dalje obilno tekla iz rane. Onda je počeo da je zaliva viskijem iz boce.

Revolveraš zaurla od bola. Alkohol ga je strahovito pekao.

– Umukni! – dobaci mu Buč. -- Ovo će sprečiti infekciju.

Zatim je košulju iscepao u dugačke trake i pritisnuo mu maramicu na ulazu i izlazu rane. Trakama je pritegao čvrsto maramice i tako napravio zavoj. Da bi se zavoj održao, Buč izvuče kožni kaiši iz svojih pantalona, pa ga zaveza preko zavoja. Dok je to radio, osećao je vlagu pod prstima, jer je krv već bila natopila zavoje.

Uspravio se i pogledao unaokolo.

– Gde li smo sada? – promrm-ljao je više za sebe.

– To bi ti trebalo da znaš – prokrklja Kid. – Znao sam da će se ovo loše završiti . . .

Buč je osluškivao njegovo teško disanje, pa onda reče:

– Izgleda da si imao sreće. Me-

tak nije zakačio pluća, inače bi ti već krv jurnula na usta.

– Ona mi ionako juri – šištao je Kid.

Kada je nova munja blesnula, Buč pretrnu kada vide koliko je blede lice njegovog druga.

– Ovde ne smemo da ostanemo – tiho je rekao. – Oluja samo što nije počela. Valjda u ovoj pustinji ima nekih rančeva.

Ne obazirući se na Kidovo ja-ukanje, on ga oprezno diže sa zemlje i s mukom pope u sedlo svog konja. Onda je seo iza njega, provukao ruke ispod Kidovih pazuha i dohvatio uzde. Pod dvostrukim teretom, konj polako krete.

Druga životinja poslušno pođe za njima. Buč nije znao na koju će stranu, ali je išao što dalje od pruge. »Sada samo sreća može da nas spase«, rekao je u sebi.

Prve krupne kišne kapi udariše ga po licu.

Kidova glava bila je pognuta. Sa svakim pokretom konja, on bi potmulo jeknuo.

Posle nekog vremena, revolveraš se sasvim umirio i prestao da jauče. Buč zaustavi konja i oslušnu. Čuo je Kidovo isprekidano disanje. Revolveraš je bio živ, ali, očigledno, onesvešćen.

– Bar ne oseća bolove – promrm-lja Buč i ponovo potera konja.

Pri svakom blesku munje on je gledao na sve strane, pokušavajući da se orijentiše. Video je samo pustu preriju obraslu visokom, žutom

travom, prošaranu tu i tamo grupicama drveća.

Gromovi učestaše. Kiša je još kapala i kvasila njihova užarena lica.

Buč izgubi pojam o vremenu. I sam je bio u nekom bunilu. Neprekidno je u sebi ponavljao: »Moramo da stignemo negde. Moramo!«

Znoj mu se slivao niz čelo. Morao je da ulaže dvostruki napor da održi Kida ispred sebe i da pažljivo tera konja. Kada je u daljini ugledao neku žućkastu svetlost, u prvi mah mu se učinilo da je to priviđenje.

Zaustavio je konja i obrisao oči od znoja, pa onda pažljivije pogledao.

Da, u daljini je nešto treperilo. Kiša počne jače da pada i ona svetlost nestade u izmagilici. Tada jedna trostruka munja zapara nebo. Buč ugleda šumarak, a iza njega obrise nekih zgrada. One su se mutno nazirale kroz zavesu kiše.

* * *

Jedva da su prevalili pola milje, kada se mračno nebo rascepi i na preriju se sruči prava provala oblaka. Zatim se pljusak pretvori u ujednačeno rominjanje kiše. Buč i Kid bili su mokri do gole kože. U tom haosu besa prirodnih sila, Buč je očigledno bio zalutao, jer je tek posle jednog časa kroz kišu ugledao ogradu traženog ranča i najzad stigao do kapije, iznad koje je izbledelim slovima nešto pisalo.

Sačekao je da munja blesne i onda brzo pročitao: RANC »USAMLJE-NA ZVEZDA«. Vlasnik Don Linton.

Kid je još bio onesvešćen, i nije reagovao na ono što se događalo oko njega.

Buč uzdahnu i pođe za kolskim tragovima koji su skretali na imanje. Pošto je prevalio nekoliko stotina jardi, stiže do grupice zgrada. Između njih se nalazila glavna kuća na ranču.

Kiša je i dalje rominjala, ali nebo na istoku kao da postade svetlije, nagoveštavajući svitanje novog dana.

Odahnuo je. Ako ništa drugo, mogli su da se sklone od nepogode i da pošalju nekoga sa ranca da dovede lekara.

Pre nego što je ušao u samo dvorište ranča, u susret mu izade jedan stariji čovek, veoma mračnog lica, koji se stalno obazirao na sve strane. Starac pogleda u dvojicu jahča na konju i sačeka da grom otutnji, pa reče:

– Izgleda da ste imali nesreću. Šta se dogodilo?

– Moj drug je čistio oružje i ono je slučajno opalilo – objasni Buč, gledajući preko dvorišta ka kući. – Jeste li vi Don Linton? Video sam ime na kapiji.

Čovek klimnu glavom.

– Ja sam. – Ponovo je pogledao u pognutog Kida i namršti se. – Ovom čoveku je potreban lekar. Daću vam kola da ga prebacite do grada. Do Silver Sitija ima samo

petnaest milja.

Buč nije očekivao ovako nešto i zato skoro ljutito reče:

– Moj prijatelj ne bi preživeo put od petnaest milja ni u kolima. Zar ne vidite da je u teškom stanju? Izgubio je mnogo krvi. Molio bih vas da nas primite u kuću. Platiću nekome od vaših ljudi da ode po lekara.

Linton pogleda ka kući i, pošto se već razdanjivalo, Buč vide kako mu se u očima pojavio strah.

– Ne znam koga bih mogao da pošaljem – nesigurno je odvratio rančer. – Imao sam samo jednog kauboja. Sinoć sam ga baš sahranio.

– Žao mi je zbog toga – progunđa Buč, a ruka mu se spusti do drške kolta. Bio je besan. Nikada nije sreo rančera koji bi bio toliko sebičan da ranjeniku uskrati gostoprimitstvo.

– Da vam dam ta kola? – ponovo upita Linton.

– Neću. Želim, pre svega, da prijatelja sklonim od kiše i da ga smestim u postelju.

Buč potera konja prema glavnoj zgradi ranča.

– Čekajte malo! Hoću da vam objasnim . . . – Linton naglo učuta i tišim glasom dodade: – Sada je svejedno. Već su vas videli.

– Ko me je video?

– On – reče rančer i pogleda prema kući.

Buč se okrete i vide da su vrata kuće otvorena i da na njima stoji

jedan toliko visok čovek da je morao da se pogne kako glavom ne bi zakačio dovratnik. Visoki je bio užasno mršav. Odelo je na njemu visilo kao na strašilu. Dobar deo lica pokrivala mu je neuredna crna brada, dok su mu iznad isturenih jagodica blistale duboko usađene oči. Pojas sa revolverom nosio je nisko pripasan, znak notornih revolveraša. Kada je dugajlija progovorio, glas mu je, začudo, bio blag:

– U čemu je stvar, Lintone?

Umesto rančera, odgovorio je Buč:

– Tiče se mog prijatelja. Ranjen je.

Bradonja siđe sa praga u dvorište, odmeri pognutu Kidovu priliku i onda reče:

– Šta vam je, Lintone? Zar biste ostavili jadnog čoveka na kiši?

– Ali, zar mi niste naredili? – promuca rančer.

– To je bilo pre. Sada, kada zna da smo ovde, neće nikud otići sa ranča. Pomozite mu oko ranjenika.

Bilo je nečeg pretećeg u čovekovom glasu, ali njegovo držanje i dalje je ostalo ljubazno. Uz Lintonovu pomoć, Buč spusti Kida sa sedla i zajedno ponesoše ranjenika prema kući. Visoki im pridrža vrata i, dok je Buč prolazio pored njega, on mu hitro izvuče revolver iz futrole.

– Ovo ti za sada neće biti potrebno, prijatelju – objasnio je.

Buč se trže, ali je bio bespomoćan jer su mu obe ruke držale Kida. Nije se usuđivao da bilo šta preduzme jer se Kid nalazio u teškom stanju.

Prvo su ušli u kuhinju, a onda Linton pođe ka jednoj od dveju soba na drugoj strani.

– Dajte ga u moju spavaću sobu – rekao je. – Tamo ima slobodna postelja.

Međutim, postelja nije bila slobodna. Na njoj je ležao jedan potpuno obučeni čovek, sa blatnjavim čizmama i zlobno ih pogledao čim su ušli. Nije pokazivao nameru da ustane.

Buč steže zube. Jedva se obuzdavajući, on mirno reče:

– Došli smo zbog postelje, prijatelju. Ovom čoveku je potrebija nego tebi.

– Ali ja ležim u njoj – odvrati tip. ruka mu se nalazila na dršci kolta. No, čim je primetio da je Bučova futrola prazna, on je skide sa oružja i prezrivo se osmehnu. – Ovde neće spavati. Oduzi ga u štalu.

Mada mu je u slepoočnicama puls žestoko tukao, odmetnik je prividno izgledao miran. Glasom nešto promuklim od uzbuđenja, on polako reče:

– Dozvoli bar da ga za trenutak spustim i da se malo odmorim.

Smestio je Kida na ivicu postelje i ispravio se kao da će protegliti ruke. Onaj tip ga je motrio, ali ipak ne dovoljno pažljivo. U sledećem trenutku Buč ga zgrabi za noge i

ramena i zbací sa postelje. Pre nego što je tip uspeo da se pribere, odmetnik ga iz sve snage tresnu po licu i ovaj se sruči na pod. Pri tom mu je iz futrole ispao revolver. Buč se munjevito saže da ga uzme, ali na vratima sobe odjeknu glas:

– Ne diraj to, prijatelju!

Okrenuo se i ugledao bradatog mršavka, koji ga je držao na nisanu kolta.

– Ovo je bio lep prizor – dobaci mu revolveraš. – Posle ovoga, Majk verovatno neće tvrditi da je toliko brz.

Buč odmahnu glavom i vrati se Kidu. Polako ga je spustio na još toplo uzglavlje i otkopčao mu kaput. Improvizovani zavoji bili su tamnocrveni od krvi. Kid je s mukom disao. Buč ga svuče i pokri ćebetom. Kada se odmakao od postelje, grubijan je baš dolazio sebi. Bradonja je sve to posmatrao sa vrata. Buč mu priđe.

– Potreban nam je lekar – rekao je. – Ako bi u grad poslao jednog od svojih ljudi, ja bih mu platio za trud.

– Sa ovog ranča neće niko otići – reče revolveraš. – To je svršena stvar i više nećemo diskutovati. – Pošto se Buč namrštio, bradonja brzo dodade: – Da mislim ozbiljno, posvedočiće ti moje ime, prijatelju. Ja sam Miki Šejn.

S mukom je Buč zadržao miran izraz lica. Vrlo dobro je znao koga ima pred sobom. Slušao je o ovom razbojniku priče koje su odavno

kružile u odmetničkim krugovima. Ime Miki Šejna nalazilo se na mnogim poternicama koje su krasile zidove gradova po Zapadu. Notorni razbojnik, pljačkaš i hladnokrvni ubica, to su otprilike bili opisi na svim poternicama.

– Čini mi se da nisam čuo za tebe – mirno je odvratio. – Ja sam Džordž Parker. – Pružio je ruku, ali Šejn uzmače i opsova. Po prvi put zlikovac je pokazivao bes.

– Ako nisi čuo za mene, sad ćeš čuti, Parkere. Po odeći ne bih rekao da si kauboj, a i naglasak ti je odnekud sa severa...

Iza Buča se začu nekakav šum i odmah zatim on oseti hladnu cev revolvera prislonjen o leđa. To se Majk povratio i sada je hteo da mu se osveti. Odmetnik je instinktivno reagovao. Skoro istovremeno, okrenuo se na potepticama i desnom rukom udario Majka po zglobu šake.

Grubijan iznenađeno uzviknu i opali, ali metak iz njegovog revolvera udari u pod. Sada ga Buč zgrabi za šaku i iz sve snage je uvrnu. Začuo se oštar prasak slomljene kosti. Majk je bolno vrisnuo i ispustio oružje.

No, pre nego što je mogao da uzme revolver sa poda, odjeknuo je Šejnov glas:

– Rekao sam ti da ne diraš tu stvarčicu, Parkere! – Razbojnik se okrete svom čoveku. – Pa, ti si baš prava šeprtlja, Majk. Nisi kadar da obuzdas ni nenaoružanog čoveka.

Sa slomljenim zglobovom nisi mi ni najmanje koristan. Trebalo bi da te se rešim.

Majk prestade da jauče i prebleda.

– Čekaj, šefe... Biće mi dobro. Trebalo bi njega da likvidiraš, a ne mene.

Bradonja se okrete Buču.

– Opet si pokazao svoju veštinu, prijatelju. Takvi trikovi se ne uče kada čovek čuva stoku. Ko si ti u stvari i šta radiš?

I dok je Buč premišljao šta da odgovori, u kuhinji se začu bat nečijih koraka i jedan grub glas povi-
ka:

– Šta se tu događa, Miki? Čuo sam pucnjavu.

– Polako, Endi – preko ramena odvrati Šejn, ali pri tom nije skidao pogled sa Bučovog lica. – Nisam još čuo odgovor, Parkere.

– Čućeš samo polovinu odgovora, Šejne – nasmeši se Buč, kome je jedna ideja pala na um. – Vidim da vi nešto spremate. Za bilo kakav posao ja ću ti koristiti više nego ovaj ovde.

Razbojnik je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda reče:

– Videću. U svakom slučaju, ima još vremena. – Okrenuo se rančeru, koji je dotle ćutke stajao kod prozora. – Dovedi svoju kćerku. Neka nešto uradi sa Majkovom rukom. De, ne plaši se. Majk joj sada ništa ne može.

Linton zausti nešto da kaže, ali onda pognu glavu i izađe iz sobe.

Buč ga ču kako kuca na jedna vrata i viče:

– Loro, moraćeš da dođeš ovamo!

Lora Linton je osluškivala pored vrata. Čula je dolazak dvojice nepoznatih, shvatila iz razgovora da je jedan od njih ranjen i uživala u kažnjavanju Majka od strane drugog stranca. Kada je otac došao da je pozove, bila je spremna da izađe i uzme učešća u događajima. Otvorila je vrata i ugledala zabrinutog oca.

– Majku je slomljena ruka – reče Linton. – Šejn zahteva da nešto učiniš.

– Sa zadovoljstvom – odvrati Lora i pođe sa ocem u drugu sobu.

Tamo je ugledala stranca, čoveka ispod trideset godina, ali veoma ozbiljnog i uzdržanog. Mada je odelo na njemu bilo prljavo i mokro, jasno se izdvajao od Šejnovih ljudi i po držanju i po izrazu plavih očiju. Devojka se sada priseti kako je čula da stranac nudi razbojniku svoje usluge. Zato je odlučila da bude oprezna. Na postelji je ležao plavokosi čovek, kome je dugačka kosa bila slepljena od kiše i padala na blede čelo. Devojka pođe ka njemu, ali je Majkov neprijatan glas zadržao:

– Ne gubi vreme s njim, devojčice. Šef ti je naredio da mi previješ ruku.

– To je možda tvoj šef, a ne moj – odvratila je Lora i ne okrenuvši se. Upitala je stranca: – Je li vam to

prijatelj?

Ovaj klimnu glavom.

– Zove se Hari Longbal, gospođice. Čistio je revolver i tako se rano. Već dva sata je u nesvesti. Bojim se da nije isuviše iskrvario. Ja sam Džordž Parker. Slučajno smo naišli na vaš ranč i svratili po pomoć. Izgleda da smo pogrešili.

– Ipak, nije bilo teško da shvatite s kim imate posla – odvrati ona i prezrivo pogleda u Majka. Prekorno je dodala: – To vam nije smetalo da im ponudite svoje usluge. Svejedno, pobrinuću se za vašeg prijatelja, mada mu mnogo ne mogu pomoći. Bar neka leži mirno.

– A šta je sa mojom rukom? – ljutito upita Majk.

– Doći ćeš i ti na red – odvrati Buč. – Neka pravo pomogne mom drugu.

– Čuo si ga, Majk – javi se Šejn sa vrata. – Devojka će te previti kada dođeš na red.

Razbojnik mračno pogleda u svog šefa i nešto nerazgovetno progundao.

– Donesi svu čebad koju imamo, oče – reče Lora starcu. – A vi spremite drva da u sobi založimo vatru. Ovde mora biti toplo, da vam prijatelj ne dobije zapaljenje pluća. U kuhinji ima tople vode i viskija, pa ću mu previti ranu. Ako još krvari, pokušaću da to zaustavim. Otac ima i neki melem za rane kojim se služimo ovde na ranču. To je jedino što možemo da učinimo za njega. Za ostalo će sam morati da se

bori.

Rančer ćutke izađe iz sobe, a Šejn se vrati u kuhinju, gde je seдео njegov drugi čovek, Endi Hardi. Razbojnik mu reče:

– Vрати se u štalу, Endi. Zašto me nisi obavestio o dolasku ove dvojice? Dobro otvori oči jer i Den Lumis uskoro treba da stigne.

Buč se namršti pri pomenu ovog imena. Nekada je čuo za Dena Lumisa, ali nije mogao da se seti gde i kada.

Buč izađe iz kuće i vide da je kiša nešto oslabila. Endi ga preteče i izgubi se u dvorištu. Uz put ga je dobro pogledao i zaustio nešto da kaže, ali se predomislio. Šejn viknu za njim:

– Gde žuriš, Parkere? Za drva će se pobrinuti matori. Sedi ovde. Penudio si mi uslugu i čini mi se da cu je prihvatiti.

Buč zavrte glavom.

– Imam naviku da o poslovima nikada ne razgovaram bez revolve-ra u futrolі – odvratio je.

Razbojnik se osmehnu.

– Gle, ti si neka neobična ptica – slegao je ramenima: – U redu, ako je tako, evo ti ga. Tvom drugu sam uzeo njegov kolt. Ionako mu ne bi koristio.

Razbojnik izvuče Bučov kolt iz pojasa i gurnu ga preko stola. Ovaj ga prihvati i polako spusti u futrolu.

– Onda da pređemo na stvar – počе Šejn. – Jesi li već bio u Silver Sitiju?

– Samo u prolazu – odgovori Buč.

– Da te slučajno tamo neko ne poznaje? Ili te možda traži?

– Možda me traže – osmehnu se Buč – ali ne samo u Silver Sitiju.

– Gle, gle! – osmehnu se Šejn. – Nešto mi je mnogo sumnjivo, ali ne verujem da si traženiji od mene.

– To ne znam – promrmlja Buč.

– Na žalost, mene i tamo traže – mrmljao je razbojnik ćupkajući bradu. – Potrebno mi je da saznam šta se događa u gradu. Istina, poslao sam jednog svog čoveka, ali on je toliko glup da ne verujem kako će nešto saznati.

– Da nije to taj Den Lumis? – upita Buč, ćudeći se što mu to ime toliko poznato zvuči.

– Aha, čuo si da sam ga pominjao Endiju – odvrati Šejn. – Da, on je u gradu. Glup je, kao i svi ostali. Nego, ako se prisećaš Silver Sitija, verovatno znaš gde se nalazi i banka.

– Znam – potvrdi Buč. – Prvo što primetim u nekom gradu, to je baš banka. Samo, ako se vaša akcija tiče banke, ne želim da učestvujem u tome. Prvo, banka je dobro obezbeđena, a sada verovatno i prazna. Još nisu počela da stižu stada iz Teksasa, i u njoj nema novca za isplatu stoke.

– Nije u pitanju stoka – odvrati Šejn. – Saznali smo da će ovih dana stići pošiljka zlata.

– Koga dana?

Šejn se nasmeši.

– Neću ti baš sve reći, Parkere – progundao je. – Vidim da o bankama mogu stručno da razgovaram s tobom. U stvari, ne znam da li mogu da ti verujem.

– A zašto si mi onda vratio revolver?

– Zato što sam siguran da ništa nećeš smeti da preduzmeš dok ti se prijatelj nalazi u onakvom stanju. Sve ne bi mogao da nas pobiješ.

– To i ne nameravam – odvrati Buč i ustade. Pošao je ka spavaćoj sobi, a razbojnik ništa ne reče.

Loru, uz njenog oca, zatekao je pored postelje. Devojka je baš bila završila sa čišćenjem i previjanjem Kidove rane i sada ga je pokrivala ćebadima.

– Kako mu je? – upita Buč, ne obraćajući pažnju na Majkovo smrknuto lice.

– Ne znam šta da kažem. Zaustavila sam krvarenje i očistila ranu. Sada je na njoj melem sa zavojima. Ipak, potreban mu je lekar. Mislim da je već počela da ga hvata groznica.

– O tome nema ni govora – izjavi Šejn, koji je pošao za Bučom. – Dok ne obavimo posao, niko ne sme da napusti ranč.

Devojka se besno okrete razbojniku, ali joj Buč reče:

– Samo gubite vreme u raspravljanju, devojko. Nego, gde su vam ta drva?

– Da, donesite ih što pre – reče Lora. – Ranjenik će početi da se

znoji, a u sobi je hladno. Pokazaću vam gde se nalaze.

Buč još jednom pogleda u Kidovo blede lice. Plavokosi revolveraš se još nalazio u nesvestici, što mu je pomoglo da lakše podnese čišćenje rane i previjanje. Ipak, njegovo disanje kao da je bilo mirnije.

Buč se okrete Šejnu, ali razbojnikovo lice je bilo bezizrazno. Izgleda da se nije protivio da on sa devojkom izađe iz kuće.

* * *

Čim su Buč i devojka ušli u štalu, ona reče:

– Verovatno se čudite što me je Šejn pustio da izađem s vama? Ne brinite, u kući je ostao moj otac i on zna da ja zbog toga ne smem nikud sa ranča. Nego, recite mi, kakve su u stvari vaše namere?

Buč uzdahnu.

Otvorio je usta da devojci kaže sve što mu leži na srcu, ali ga onda neko šesto čulo opomenu da bude oprezan. Ućutao je i oslušnuo. Kada je iznad sebe, na krovu štale, čuo slabo šuštanje, znao je da ga instinkt nije prevario. Neko se nalazio gore i prisluškivao njihov razgovor.

Buč se osmehnu i reče prilično grubo:

– Ja sam bez para, gospođice, a, osim toga, Šejn mi nudi nešto primamljivo. Zašto bih ga odbio?

Lora se trže i iznenađeno ga pogleda.

– Zar . . . zar ste i vi isti kao i oni?
– promucala je i pocrvenela.

– Da, ali umem i nešto više od njih – Buč iznenada zagrlji devojkicu i poljubi je. U sledećem trenutku se pribrala i istrkla iz njegovih ruku.

U štali odjeknu prasak šamara. Lora se okrenula i istrčala napolje, a Buč se uhvati za obraz.

Tek što je devojkica nestala, a sa krova štale začu se nečiji smeh. Malo zatim Endi Hardi siđe niz lestvice i stade pred Buča.

– Dobro si joj pokazao, prijatelju – zadovoljno je izjavio. – Neka zna ko je ovde gazda. S nama se ponaša kao divlja mačka. Ipak te je iznenadila onim šamarom, a?

Buč se napravi kao da je iznenađen razbojnikovim prisustvom i grubo odvrati:

– Ne volim kada me špijuniraju. Ako imaš mozga, zapamtićeš to.

Hardi klimnu glavom.

– U redu – promumlao je. – Pamtiću, sve dok mi gazda ne kaže nešto suprotno. Ali, kada se pojavi Den Lumis, nećeš se usuditi da i njemu pretiš kao meni.

– Gle!

– Da, da – potvrdi Hardi i pakosno se nasmeja. – Lumis je već uspeo da golim pesnicama usmrti nekoliko ljudi. Čuo sam kako je u Koloradu tako ubio dvojicu.

Sada se Buč prisetio odakle mu je Lumisovo ime bilo poznato.

Okrenuo je leđa Hardiju i preko blatnjavog dvorišta krenuo ka

kući. Mislio je na Lumisa. Taj tip je pre nekoliko godina dolazio u odmetničko sklonište poznato kao »Rupa u zidu«. Tamo ga niko nije trpeo jer je stalno izazivao svađe. Prilikom jedne tuče premlatio je dvojicu odmetnika, tako da su ovi izdahnuili od batina. U opštoj gužvi uspeo je da umakne i pri tom ubije jednog od stražara koji su čuvali sklonište. Sada je Buč strahovao da ga zlikovac ne prepozna i ne kaže Šejnu ko su u stvari on i Kid. To bi mu pokvarilo sve planove.

Pritisnut novim brigama, Buč uđe u kuhinju, gde je sedeo vođa razbojnika i zamišljeno pušio.

Ne rekavši ni reči, odmetnik ode u spavaću sobu i spusti pored male tučane peći naramak drva koja je doneo iz štale.

Lora mu je bila leđima okrenuta. On je ljubopitljivo pogleda, željan da vidi reagovanje na njenom licu posle događaja u štali.

Prihvatila je drva od njega i klekla pored peći, ali ga uopšte nije gledala. Kada je vatra zapucketala, ona mu reče preko ramena:

– Neko mora da dežura pored ranjenika i da održava vatru.

– Kako mu je? – upita Buč.

– Maločas je došao svesti i tražio vode – izjavi devojkica ne okrećući se. – Dala sam mu da pije i onda je, izgleda, zaspao. Ima groznicu.

– Ja ću ostati s njim – promrmlja Buč i priđe postelji.

Ona izađe iz sobe, a odmetnik ostade sa Majkom Bentom. Seo je

u jednu stolicu, zevnuo i napravio se kao da će dremati. Kid je nešto mirnije disao, a bleđi obrazi bili su mu rumeni, verovatno od temperature.

Sa svog mesta, Buč je mogao da vidi vrata kuhinje. Tako je prošlo pola časa.

Onda se u daljini začu topot kopita. Uskoro neki konjanik ujaha u dvorište ranča i zaustavi se pred kućom.

Buč otvori oči. Pošto je Šejn mirno sedeo u kuhinji, jahač je morao biti Den Lumis. Za nekoliko minuta sve će biti raščišćeno. Ako ga Lumis prepozna, doći će do gužve. Odmetnik se jedino tešio što bar ima revolver.

Ulazna vrata se bučno otvoriše, začuše se teški koraci i jedan grub glas grmnu:

– Šta se ovde događa, Šejne? Hardi mi reče da si pustio neke tipove u kuću. Zar smo otvorili hotel? Gde su?

Šejn pokaza prema sobi. Trenutak kasnije, na vratima se pojavi krupna ljudina, sa ožiljkom od noža na licu.

Buč napreže sve mišice, ali mirno izdrži pogled pridošlice. Bio je neobrijan, sa kosom u neredu, tako da nije baš mnogo ličio na golobradog mladića koji je počinjao svoju odmetničku karijeru. Međutim, ovaj nije skidao pogled sa nje, pa Buč odluči da blefira i zbuni zlikovca. Ustao je i prišao Lumisu.

– Šta si se zablenuo? – upitao ga

je. – Ako imaš nešto da mi kažeš, govori, ili odlazi iz sobe. Ne trpim kad neko tako bulji u mene.

Lumisovo lice potamne. Oborio je glavu kao bik, a mišići na debelom vratu zategoš mu se kao konopci. Buč je vrlo dobro znao kakvom snagom raspolaze protivnik pred njim. Još je pamtio izgled premaćenih ljudi iz odmetničkog skloništa.

Napetost je trajala skoro čitav minut, a onda se Lumis namršti, zavrte glavom i skloni sa vrata. Izgledalo je kao da je naišao na prepreku koju dotle nije poznavao.

Buč se obrati Šejnu:

– Kakva je ovo ptičica, Miki?

Razbojnik se glasno nasmeja.

– Dozvolite da vas upoznam, gospodo – rekao je podsmesljivo. – Rukuj se sa Denom Lumisom, Parkere. Dene, ovo je Džordž Parker.

Lumis klimnu glavom, ali ne pruži ruku. Nisko čelo mu se izborila od razmišljanja.

Buč je pogađao da grubijan napreže pamćenje ne bi li ga se prisetio. Zato je brzo rekao:

– Zdravo, Lumise. Zar se nas dvojica nismo već negde sreli? Možda prošle godine u Santa Feu?

– Nikada nisam bio tamo – progundala Lumis. – I sumnjam da sam sklapao poznanstvo sa takvim tipovima.

– Onda ništa – odvrati Buč, zadovoljan što je zbunio razbojnika. Okrenuo se Šejnu: – Ako nemamo šta da razgovaramo, ja bih legao.

Umoran sam.

– Čekaj malo – odvrati Šejn. – Još imamo da razgovaramo o poslu,

– Kakav posao? – umeša se Lumis. – Šta će nam ovaj tip?

– Umukni! – prekide ga vođa bande. – Čućeš već. Majku je slomljena ruka. On ne može da nam koristi u akciji. Osim toga, Parkerov prijatelj bespomoćno leži u postelji i to nam je tvrd zalog za njegovu vernost. Dakle, jesi li se odlučio da sarađuješ s nama?

Buč pogleda u Lumisa i odgovori:

– Odlučio sam. Objasni Lumisu da ću postati član vaše srećne porodice i učestvovati u deobi plena. Neka to i Hardi zna. Ne želim da zazirem i od njega.

– Za to ne brini – osmehnu se Šejn. – Niko ti neće naškoditi dok ja ne naredim.

Razbojnik ustade i dade znak Lumisu.

– Nas dvojica idemo da obavestimo Hardija o razvoju situacije. Neka zna da si postao član bande.

Šejn i Lumis izađoše u dvorište, a Buč ostade gledajući za njima. Bio je očajan zbog Kida. Nije video načina da izbegne saradnju sa ovim tipovima, koji bi mu na najmanju neposlušnost sa njegove strane ubili prijatelja.

Otišao je u sobu gde je ležao plavokosi revolveraš. Don Linton, koji je ložio vatru, dočeka ga malo raspoloženije.

– Znaate da lakše diše – rekao mu je. – Ako ovako nastavi, još će se izvući.

Lora, koja je sedela pored postelje, ustade iz stolice i tiho reče:

– Idem da spremim nešto za jelo.

– Neka Linton ostane u sobi – naredi Majk Bent, koji je sedeo pored prozora. – Jedno od vas dvoje moram uvek da imam na oku.

Malo kasnije, u kuću uđe Miki Šejn, koji pozva odmetnika u kuhinju. Odatle ga je poveo u dvorište, pa prema štali. Kiša je bila prestala, ali su se na nebu još vukli niski oblaci.

– Momci žele da raščiste neke stvari – objasni mu razbojnik. – Tamo su, u spavaonici za kauboje.

Spavaonica, dugačka i niska drvena zgrada, nalazila se odmah pored štale. Unutra je gorela prijatna vatra, a Lumis i Endi Hardi sedeli su na drvenim posteljama.

Miki Šejn stade nasred prostorije, podboči se i podrugljivo reče:

– Vi ste hteli s njim da raščistite neke stvari, momci. Evo, Parker je tu, pa mu ih recite u lice.

– I hoću! – grmnu Lumis, skoči sa postelje i, pre nego što je Buč shvatio šta namerava, tresnuo ga svojom ogromnom pesnicom po licu.

Odmetnik se obrte oko sebe i polete ka jednom praznom ležaju. Tamo se uhvatio za ivicu da ne bi pao na zemlju i uspeo je da se održi na nogama.

Sve mu se vrtelo pred očima. Samo je instinktivno uspeo da izbegne Lumisov sledeći udarac. Pesnica ga jedva okrznu po obrazu i pogodi ivicu postelje. Drvena baraka se zatrese od udarca.

Lumis počeo da psuje. Povredio je pesnicu i na nekoliko trenutaka prekinuo napad, što je Buču dalo vremena da povрати vazduh. Kada je Lumis ponovo krenuo, on ga prvo dočeka ramenom, a onda udari kolenom u stomak. Dok je ljudeskara mahala rukama kroz vazduh, on ga pesnicom pogodi u vrat i obori na pod. U padu je Lumis zakačio peć, koja se izvali iz svog ležišta, a limeni čunkovi popadaše po njoj.

Buč nije oklevao. Bacio se na protivnika i počeo da ga obasipa udarcima po čekinjavom licu, kada Hardi dreknu i zgrabi odmetnika s leđa.

To je Lumis odmah iskoristio. Iskobeljao se ispod razvaljene peći i skočio na noge. Onda je ponovo zamahnuo pesnicom.

Pre nego što će udarac pogoditi Buča, odjeknu revolverski pucanj, praćen Šejnovim ostrim glasom:

– Prekinite, budale!

No, Lumis se zaustavio tek kada je vođa bande ponovo opalio i metak mu zviznuo iznad glave. Oklevajući, on spusti podignutu ruku.

– Pusti ga, Endi! – naredio je Šejn drugom razbojniku. – Zar ne vidiš da bi sam izašao na kraj sa De-

nom? Uostalom, imamo prečestvari nego što je ova tuča.

Buč odgurnu iznenađenog Hardija i obrisao krv sa usta. Tesko je disao.

– Čemu sve ovo? – upitao je. – Šta želiš od mene?

– Ovo je bila poslednja proba – odvrati razbojnik. – Vidim da si bolji od svih mojih ljudi. Zato ti poveravam važan zadatak. Dakle, kao što sam ti rekao, banka u Silver Sitanju će kroz nekoliko dana dobiti pošiljku zlata za isplatu stoke. Zlato stiže vozom. Tvoj zadatak je jednostavan. Treba da odeš u Silver Siti i saznaš kada će pošiljka stići.

– Samo to? – podrugljivo odvrati Buč. – Možda očekuješ da ću to pročitati na oglasnoj tabli pred šerifovom kancelarijom u Silver Sitanju?

– Ideš li, ili ne? – preteći upita Šejn.

– Razmisliću – odvrati Buč i pođe ka vratima.

– U redu, razmisli. Parkere – dobaci za njim razbojnik. – Vremena još ima, a meni bi bilo žao da se tvom prijatelju nešto dogodi, baš sada kada počinje da se oporavlja.

Buč ćutke izađe i gatajući po blatu stiže do kuće. U kuhinji je Lora poslovala oko štednjaka i spremala večeru.

– Kako je Hariju? – usudio se da je upita.

– Pобољшanje je bilo prolazno – reče ona tupim glasom. – Plašim se da vaš prijatelj može umreti ako le-

kar ne pomogne.

Vratila se svom poslu, a Buč požuri u sobu, osećajući kako mu se u stomaku nešto sledilo. Znao je da je samo on kriv za Kidovo stradanje.

* * *

Za to vreme, u Silver Sitiju šerif Adam Stil sedlao je u gradskoj štali konja i smrknuto gledao kišu. Bili su ga pozvali da reši jedan sukob između rančera čija su se imanja nalazila dosta daleko od grada. Nije mu se išlo, koliko zbog lošeg vremena, toliko što je sutradan trebalo da stigne dugo očekivana pošiljka zlata. Za nju su, sem njega, znali bankar Harold Robins i Frenk Herbert, predstavnik Pacifičke železnice u Silver Sitiju. Koliko je tajna bila dobro čuvana, videlo se iz činjenice da o datumu dolaska zlata nije znao ni šerifov pomoćnik Džon Saliven.

Pošto je osedlao konja, šerif ga pojaha, a preko leđa prebaci žutu kabanicu od voštanog platna. Pognut, odjaha do svoje kancelarije.

– Ako me neko traži, Džone – rekao je pomoćniku, koji ga je čekao na drvenom trotoaru – ja se nećam vraćam.

Onda je poterao konja i izjahao iz grada.

Nešto kasnije, u Silver Siti stigao je Buč Kasidi. Zaustavio se ispred saluna »Srebrni dolar«, privezao konja za gredu pred lokalom i

ušao.

Salun je bio prazan. Odmetnik priđe šanku i naruči piće, a ćelavi barmen počeo da ćaska s njim ne bi li prekratio dosadno čekanje gostiju. To je bila zgodna prilika da se nešto sazna o situaciji u gradu.

Pošto su porazgovarali o vremenu, barmen iznenada reče:

– Ne bih ni za kakve pare izjahao u blatnjavu preriju, a, eto, naš šerif ode iz grada.

– Verovatno nešto hitno – nemarno primeti Buč i isprazni svoju čašu.

– Verovatno – složi se barmen. – Poslednjih dana nešto se kuva u gradu – dodao je i saučesnik namignuo Buču. – Bankar Robins stalno svraća u šerifovu kancelariju.

Buč se nije usuđivao dalje da pita kako ne bi izazvao sumnju. Pošto je ispraznio čašu, platio je piće i pošao iz saluna. Na vratima je zastao i okrenuo se.

– Da li u gradu ima lekara? – upitao je.

– Ima, ima – spremno potvrdi barmen. – Čak dvojica. Samo, doktor Rigins ne ide u posete izvan grada. Nešto je bolešljiv. Bolje se obratite doktoru Hageru. Ni on nije loš, samo ga treba uhvatiti treznog. On će, verovatno, pristati da krene iz grada.

Pošto je saznao gde može naći čudnog doktora, Buč pođe u naznačenom pravcu.

Put ga je naveo pored šerifove

kancelarije i, gonjen iznenadnom željom da vidi čoveka s kojim će se možda suočiti, odmetnik odluči da rizikuje. Uđe unutra.

Za jednim starim stolom sedeo je čovek srednjih godina i nešto pisao. On podiže pogled sa hartije ispred sebe i upitno se zagleda u Buča.

– Dobar dan, šerife -- pozdravi ga odmetnik.

– Želite li nešto? – upita ga pomoćnik. – Pre svega, ja nisam šerif, već samo njegov pomoćnik.

– Svratio sam onako – reče Buč. Zovem se Parker i dosta sam upoznao šerifa u životu.

– Da niste vi neki naš kolega? – upita pomoćnik. – Ja sam Džon Saliven. Sedite.

Buč se umorno smesti u jednu stolicu i reče:

– Nisam vam nikakav kolega, ali dobro poznajem vaš posao. Čak sam nekoliko puta i sarađivao sa nekim od vaših kolega.

U sebi je Buč goreo od želje da bar nešto sazna o datumu stizanja pošiljke zlata. Zazirao je da se bez ikakvih rezultata vrati na ranč jer bi time samo otežao situaciju ne samo Kidu već i devojci i njenom ocu.

– Izgleda da nemate mnogo posla – glasno je rekao.

– Još nemamo – odgovori pomoćnik – ali uskoro očekujemo dolazak stada, a s njima i nevolje koje nam donose kauboji. Znaće već kakvi su oni.

Mada je znao da šerif nije u gradu, Buč se nije usuđivao da upita za razlog njegovog odsustva. Pošto je još malo razgovarao, oprostio se od ljubaznog pomoćnika i uputio se do stana doktora Hagera.

Međutim, ispostavilo se da doktor stanuje u blizini železničke stanice. Buč pređe preko gvozdених tračnica koje su presecale ivicu grada i uputi se drvenim perom prema kancelariji predstavnika Pacifičke železnice, koji je ujedno obavljao i dužnost šefa stanice.

U maloj, prašnjavoj kancelariji zatekao je samo jednog omanjeg čoveka u uniformi železničara. Službenik spremno ustade i upita:

– Želite li nešto, stranče?

– Mogu li da saznam kada dolazi voz sa istoka?

– Trebalo bi u pola dva – odgovori službenik i namršti se. – Samo, juče je bilo nekog zastoja na pruzi. Opljačkan je voz koji ide do Somervila. Napadači su pokvarili lokomotivu, pa je odavde morala da ode druga i da dovuče kompoziciju. U podne je ona nastavila za Somervil.

– Je li opljačkana neka veća suma? – upita Buč.

– U pitanju je bila veća suma – odgovori službenik. – Ali, dogodilo se nešto neočekivano. Kada su detektivi naše kompanije krenuli od mesta napada nisu pronašli njihove tragove. Kiša je sve sprala, ali su zato otkrili ukradenu vreću s novcem.

– Da, to je baš čudno – složi se Buč, a sebe nemo opsova. Zbog te vreće novca Kid je sada ležao ranjen i obojici im je život visio o koncu.

– I mislite – nastavio je službenik – vreća je bila nedirnuta. Izgleda da su razbojnici u bekstvu izgubili vreću, a možda je neko od njih i ranjen, jer su detektivi pronašli i jednog konja kako luta prerijom. Kondukter voza je prepoznao konja. Pripadao je jednom od pljačkaša.

– Da, neobičan slučaj – promrmlja Buč. – Nego, rekoste da taj voz stiže oko pola dva?

– Trebalo bi – sleže ramenima službenik. – Na žalost, zbog ove situacije nisam više siguran.

Odmetnik se zahvali i napusti stanicu.

– Do đavola – promrmljao je – pored sve ove gužve, možda će nas dvojicu tražiti detektivi železničke kompanije. Onaj kondukter im je verovatno dao naš opis. Da sam to znao, ne bih shvaćao u šerifovu kancelariju. Postaje opasno da se duže zadržavam u gradu.

Doktora je pronašao u jednoj zapuštenoj kući na samom kraju grada. Kada na njegovo kucanje niko nije odgovorio, Buč pritisnu kvačku. Pošto su vrata bila otključana, on uđe. Obreo se u neurednoj prostoriji, koja je mirisala na viski i lekarije. Sa postelje u uglu čulo se glasno hrkanje. Buč priđe spavaču zaraslom u bradu i počeo da ga dr-

musa.

– Doktore, probudite se!

Spavač za trenutak otvori oči, pogleda ga i ponovo ih zatvori. U sledećem trenutku ponovo je zahrkao.

Buč pogleda oko sebe. Video je malu tučanu peć i limeni čajnik na njoj. Pošto je pronašao drva, on zapali vatru i nasu vodu u čajnik. Kada je ona provrela, skuvao je jaku kafu.

Ovoga puta nije puštao doktora da ponovo zaspi. Podigao ga je sa postelje, posadio u jednu stolicu i, ne obazirući se na njegove proteste, tutnuo mu pod nos šolju vrele kafe. Hager ćutke prihvati šolju i mehanički srknu.

– Sklanjajte to! – uzviknuo je. – Ima odvratat ukus.

– Činiće vam dobro – reče Buč. – Samo pijte.

Lekar ga poslušao. Pošto je popio, on se protegli i tek onda malo bolje pogleda posetioca.

– Ko ste vi? Zasto ste došli ovamo?

– Hitno mi je potreban lekar – reče Buč.

– Onda se obratite doktoru Riginsu. On je bolji lekar od mene.

– Već sam bio kod njega – slaga Buč. – Rigins ne želi da ide iz grada.

– A, tako? – odvrati namurni lekar. – Mislili ste da će jedna pijanica poći.

– Nadao sam se – reče Buč. – Prijatelj mi je teško ranjen i...

– Rekoste prijatelj vam je ranjen? – trže se lekar. – Gde se nalazi?

– Na ranču Dona Lintona. Možda znate gde je to?

– Znam – reče lekar. – Dajte mi još dvadesetak minuta vremena da se povratim i nabavite mi konja. Onda ćemo poći.

Buč odahnu.

Požurio je do saluna, gde je ostavio svog konja. Odvezao je životinju i pojahao ka gradskoj štali. Na njegovo razočarenje, tamo nije mogao da iznajmi konja za doktora.

»Ništa«, pomisli Buč, »jahaćemo obojica na mom konju«. Da bi saznao koliko je sati, on svrati do jedne trgovine mešovitom robom i sa vrata pogleda na sat koji je visio na zidu. Bilo je pola jedan. Još jedan sat do dolaska voza. Trgovac ga ljubazno pozdravi i upita šta želi.

Buč odmeri mršavog trgovca i reče kako ništa ne želi, ali ga ovaj pozva da pogleda oružje koje mu je nedavno stiglo iz Njujorka. Skoro ga je odvukao do tezge i tamo izneo čitavu kolekciju različitih revolvera. Ne znajući kako da ga se otrese, Buč mahinalno podiže sa tezge mali revolver, takozvani deringer, kojim su se obično služile žene i kockari, jer se lako mogao sakriti u tašnu ili džep.

– Pošto je ovaj? – upitao je tek da nešto kaže.

– Daću vam ga za sedam dolara – spremno odvrati trgovac. – I de-

setak metaka pride.

Buč se zamisli. Odjednom mu deringer postade koristan. Niko neće znati da ima oružje, čak i ako ga liše kolta. Izbrojao je novac, uzeo minijaturni pištolj i zajedno sa mecima strpao ga u džep.

Kada se pojavio na drvenom trotoaru, primetio je jednog čoveka kako izlazi iz banke i zatim nestaje u šerifovoj kancelariji.

Buč pođe za njim, kao slučajno zastade pored vrata šerifove kancelarije i poče da zavija cigaretu. Vrata su bila odškrinuta i do njega dopre jedan glas:

– ... i tako, šerif će se noćas vratiti?

– Da, gospodine Robinse. Pozvali su ga samo da izgadi neki sukob između rančera u okolini.

Bankar nešto nerazgovetno progundā i onda dodade:

– Nadam se da će doći. Samo, ne vidim razloga zbog čega je morao otići baš sada kada ...

– Šta hoćete da kažete, gospodine Robinse?

– Ništa, ništa – žurno odvrati bankar. – Hteo sam da kažem kako šerif verovatno zna šta radi i da će se na vreme pojaviti u gradu.

– Ako vam je nešto potrebno, tu sam ja – čuo se pomalo uvređen pomoćnikov glas.

– Svakako, svakako. Do viđenja, Salivene.

»Zašto bi bankar Robins toliko želeo da šerif Stil nije napustio grad?« upita se Buč. »Da to nije u

vezi sa pošiljkom zlata?» Ipak, bankar je izgledao zadovoljan kada je čuo da će se šerif još večeras vratiti. Znači, pre sutrašnjeg dana ništa se neće dogoditi. Nije bilo potrebno da čeka na dolazak voza. Pošiljka je mogla stići ili sutra u isto vreme ili neki sledeći dan. Verovatno sutradan, jer bankar ne bi toliko želeo da sazna kada će šerif ponovo biti u gradu.

Ne oklevajući, Buč se baci u sedlo i odjaha lekarevoj kući. Hager ga je već čekao spreman za polazak. U ruci je držao veliku kožnu torbu sa instrumentima i lekarijama. Nije se mnogo iznenadio kada mu Buč ponudi da se popne u sedlo iza njega. Uskoro su kroz kišu izjahali u preriju.

Kada su stigli do ranča, umesto Šejna ili nekog od njegovih ljudi, na vratima se pojavila Lora.

– A, to ste vi! – reče ona. – Mislila sam da je otac.

Onda je prepoznala doktora i požurila da doda:

– Siđite, doktore, siđite. Ranjeniku ste veoma potrebni.

Hager se spusti sa konja i požuri u kuću, a Buč pogleda u devojkicu.

– Gde vam je otac? – upitao je.

– Ovi zlikovci mi rekoše da je pobeo. Otišli su da ga traže.

Odmetnik zavrte glavom i pođe za njom u kuću. Izgledalo je čudno da stari rančer pobegne baš u ovom trenutku i kćerku ostavi na milost i nemilost razbojnicima.

U kuhinji ga dočeka Miki Šejn,

čije je lice bilo crveno od besa. Vođa razbojnika palcem pokaza prema spavaćoj sobi i povika:

– Šta to znači, Parkere? Zar ti nisam rekao da ovamo niko ne sme da dođe, čak ni lekar?

– Čuo sam te – odvrati Buč. – Možda je već vreme da shvatiš kako se mene baš mnogo ne tiče šta ti naređuješ.

Šejn ostade nepomičan skoro pola minuta, a onda njegov usiljen osmeh odjeknu u kuhinji.

– Retko mi se ko suprotstavljao, Parkere. Priznajem da imaš hrabrosti... više hrabrosti nego pameti

– Dovoljno sam pametan da shvatim šta se ovde događa – odvrati Buč. – Kuda si poslao one svoje zlikovce?

Šejn sleže ramenima.

– Nisam ih nikuda poslao. Izgleda da su sami otišli u šetnju.

Buč se besno okrete i uđe u sobu. Lekar i devojkica već su se bavili oko Kida i on prilete Majku Bentu, koji je mračno sedeo na svom starom mestu pored prozora. Ne oklevajući, Buč ga zgrabi za grudi i skoro odiže od zemlje.

– Govori! Gde je Don Linton?

– Otkud... otkud ja znam? – promuca Majk.

Buč zamahnu pesnicom, a revolveraš baci prestravljen pogled na Šejna, koji je stajao na vratima. Ovaj, međutim, ostade ravnodušan.

– Govori, inače... – pripremio

mu je. – Gde su ti otišli drugovi?

– Prema brdima . . . zapadno od ranča – odgovori ovaj promuklim glasom.

Buč ga odgurnu i, ne obraćajući pažnju na Šejna, izlete u dvorište. Konj mu je još stajao pred kućom. On ga pojaha. Posle nekoliko minuta već je leteo kroz kapiju ranča.

Jedva da je odmakao nekoliko stotina jardi, kada iz jednog čestara iskoči neka prilika. Buč hitro izvuče kolt, ali onaj čovek potrča ka njemu i počeo da viče:

– To sam ja, Linton!

Starac zadihano dotrča do Bučovog konja i pridrža se za životinju da ne bi pao.

– Šta se dogodilo? – upita ga iznenađeni odmetnik.

– Lumis i Hardi su se nešto dogovarali sa Majkom – počeo rančer da objašnjava. – Kada sam izašao u dvorište po drva, njih dvojica su me revolverima naterali da pobežem sa ranča. Mislili su da ću ja iskoristiti priliku i poći ka gradu. Shvatio sam da bi me oni tada gonili i ubili kao begunca. Verovatno su želeli da Lora ostane sama.

– I onda?

– Sakrio sam se u žbunje – reče starac. Drhtao je celim telom jer je odelo na njemu bilo potpuno mokro od kiše. – Nije prošlo mnogo vremena, a Hardi i Lumis su projurili ovuda. Dobro je što ste vi naišli, inače ne bih smeo da se vratim na ranč.

Buč pomože rančeru da se pop-

ne na njegovog konja i po drugi put u toku dana životinja ponese dvostruki teret.

Dok su jahali, Linton iznenada upita:

– Šta spremaju ove hulje?

– Svašta – odvrati Buč. – Zašto pitate?

– Zato što se ipak razlikujete od njih – odgovori rančer. – Vidim da vas ucenjuju ranjenim prijateljem. Kako ćete se izvući iz svega ovoga?

Buč je osetio da može poverovati starcu i oprezno je rekao:

– Vidite, Lintone, ja i moj prijatelj smo prekjuče imali neke neprilike. Ni nas dvojica nismo evecke. Bavimo se sličnim poslovima kao i ovi ovde, samo što to ne činimo na taj način, niti zlostavljamo ljude. Da bih ostao živ i spasao prijatelja, morao sam i sam da se ponašam kao zmija. Eto, to je sve. Nemojte reći ni kćerki.

– Znači, i vi ste odmetnici – promrmlja Linton. – Neću da poreknem ono što ste maločas čuli. Shvatio sam da ste u osnovi dobar čovek, a verovatno je to i vaš prijatelj. Da ste zlikovac kao i oni, sigurno ne biste vukli ranjenog prijatelja po preriji i došli kod mene.

Buč ga iznenađeno pogleda. Nije očekivao ovakvo razumevanje od jednog rančera.

– Zato, bez obzira na vašu prošlost i sadašnjost, možete računati na mene i moju kćerku – nastavi Linton. – Ako se oslobodimo ovih zlikovaca, vaš prijatelj može ostati

u mojoj kući sve dok se ne oporavi. I vi. Budite potpuno sigurni u moju reč.

Buč klimnu glavom. Do ranča ne progovoriše više ni jednu reč. Tamo je starac uzeo na sebe da se pobrine za konja, a Buč uđe u kuću.

Šejn je ćutke sedeo i kao da je čekao nešto. I zaista, nije prošlo mnogo vremena, a unutra upadoše Lumis i Hardi, potpuno mokri i razočarani zbog neuspelog plana.

– Sedi, Parkere – reče Šejn i ne pogledavši u svoje ljude. – Postao si isuviše važna ličnost. Dovodiš lekara i pored moje zabrane, a, osim toga, napuštaš ranč bez pitanja.

– Ma nemoj? – mirno odvrati Buč.

– Da, da. Odlučio sam da odbijem tvoju ponudu i od ovog trenutka ti za nas ne predstavljaš nikakvu vrednost.

Limus i Hardi žurno klimnuše glavama, pokazujući koliko se slažu sa svojim šefom.

– Da niste požurili sa odlukom? – primeti odmetnik. – Možda ćete se pokajati. Ja više vredim nego što mislite.

– Budi malo jasniji – trže se Šejn.

– Eto – počeo Buč – ja sam danas, na primer, u gradu saznao sve što ste želeli da znate. Nije bilo lako, ali uispeo sam, a nisam pobudio ničiju sumnju. Znam čak tačno i čas kada će zlato stići.

U kuhinji zavlada tišina. Buč vide da su razbojnici iznenađeni i

odlučni da iskoristi ovu prednost.

– Ako baš želite da odbijete moju saradnju, onda u redu – on sleže ramenima. – Samo, sumnjam da ćete saznati ono što sam ja uspeo. Zato se brzo izjašnjavajte. Želite li moju pomoć?

Miki Šejn se nervozno nasmeja.

– E, to mi se baš dopada kod tebe, Parkere. Uvek kažeš ono što ti leži na srcu. – Pružio je ruku. – U redu, pogodba i dalje važi. Ispričaj nam sve o zlatu, i bićemo prijatelji.

Odmetnik ne prihvati ponudenu ruku, već samo odvrati:

– Neću vam ništa reći dok ne dođe vreme za akciju. Tako mogu da budem sigurna da me nećete likvidirati. I još nešto . . . da se niko nije usudio da uznemirava doktora i Lintonove. Šta veliš, Šejne?

Razbojnik klimnu glavom.

– U redu. Računam da si čovek koji ispunjava svoja obećanja. Sporazumeli smo se.

* * *

Miki Šejn je sačekao da Buč ode u spavaću sobu i onda je dao znak svojim ljudima da pođu za njim u dvorište. Otišli su u kaubojsku spavaonicu i tek tamo razbojnik im reče:

– Vreme je da porazgovaramo a da nas niko ne sluša.

– Vreme je! – grmnu Lumis. – Dosta mi je tog Parkera. Ima nečeg sumnjivog u njemu. Sve mi se čini da ga odnekud znam. I onaj njegov

plavokosi drug mi je mnogo poznat.

– Počeo si da ga sanjaš – podrugljivo dobaci Šejn i naredi Majku da stane kod vrata i motri.

– Dobro si rekao da ga sanjam – odjednom se trže ljudeskara. – Noćas sam baš sanjao kako sam ponovo u onom starom odmetničkom skloništu »Rupi u zidu«. Mnoge sam tadašnje kolege video u snu, a čini mi se, i ovog tvog Parkera.

– De, de – nastavio je Šejn da mu se podsmehuje. – Da nećeš da kažeš da ti on liči na nekoga odande?

Den Lumis odjednom preblede, pa se lupi šakom po svom niskom čelu i uzviknu:

– Znam! Sada sam se setio! Znaš li ti ko je taj Parker?

– Dobro, reci ko je – i dalje se smešio Šejn. – Nije valjda neka čuvena ličnost?

– Pa, čuvenija je od tebe – bio je sada red na krupnog rzabojnika da bude podrugljiv. – Taj tvoj parker nije niko drugi do Buč Kasidi.

– Šta!? – dreknu Šejn. – Jesi li poludeo? Izgleda da mnogo piješ viskija poslednjih dana.

– Nisam ja lud – kucnu se po čelu Lumis. – Ti si izgubio pamćenje. Voliš da gledaš svoje poternice po zidovima mnogih gradova i da se hvališ kako si čuveni razbojnik. Valjda si pri tom video i poternice za Bučom Kasidijem i Sandens Kidom?

Miki Šejn preblede. Buljio je čas

u Lumisa, čas u Hardija. Onda je promućao:

– Znači da je onaj ranjenik Sandens Kid. Dabome, to se slaže. Plavokosi ima brčić, ali je sada toliko izmenjen u licu da ga ni rođena majka ne bi prepoznala.

– Šta ćemo sada, šefe? – javi se Majk sa vrata i pakosno dodade: – Prebacivao si mi kako me je taj tvoj Parker lako savladao. Sada mi nije žao. Izgubio sam protiv Buča Kasidija.

– Šta je s tobom, Miki? – javi se sada i Hardi. – Da ga se ne plašiš?

Šejn procedi kroz stisnuta usta:

– Ti najbolje znaš da se ja nikoga ne plašim, Endi, ali ovo menja čitavu situaciju.

– I šta ćemo sada? – uporno je navaljivao Majk.

Vođa bande ne odgovori odmah. Gladio je svoju neurednu bradu i napregnuto razmišljao.

– Pre svega – najzad je progovorio – da niste nikakvim gestom ili rečju pokazali da znamo da je on Buč Kasidi. Sada i mi imamo jednu tajnu.

– Najbolje bi bilo da mu prosviramo metak kroz glavu – predloži Majk. – Kažem ti da će nas on na kraju izigrati. Slušao si, valjda, kako su njih dvojica izlazila na kraj i sa najčuvenijim šerifima i detektivima. Ti si za njih mačji kašalj, Šejne.

Lice vode bande potamne od besa. Očigledno mu se nije sviđalo da ga njegovi ljudi ovako uporedu-

ju sa Bučom.

– Videćete na kraju ko će biti izigran – rekao je. – Namestićemo mi njemu igru, tako da će ga goniti svi šerifi ove države, pa i oni iz susjednih. Za sada nam je Kasidi potreban. Njemu su vezane ruke zbog Sandens Kida. Mora da bude poslušan. Kada prestane da bude koristan, ja ću vam ga prepustiti, kao i njegovog ortaka.

– Najzad da jednom čujem nešto pametno – javi se Den Lumis. – Samo ga ostavi meni. Buč mi je dužan još od one tuče u odmetničkom skloništu.

– Pristajem – nasmeja se Šejn – budite mirni dok ne obavimo posao. Ovo neka bude naša tajna.

– Šta će nam uopšte Kasidi? – pobuni se Hardi. – Zar nas četvorica nismo dovoljni za taj posao?

– Zaboravio si da je Majk samo pola čoveka – podrugljivi odvrati razbojnik. – Ali, nisam samo zbog toga promenio planove. Buč zna sve o zlatu i sarađivaće sa nama dok to ne bude kasno.

– Kako si toliko siguran? – upita Lumis. – Kladio bih se da nam on već sprema neku zamku.

– Evo zašto sam siguran. Dok mi budemo u gradu, Majk će ostati ovde i paziće na Sandens Kida. Buč vrlo dobro zna da je, ukoliko nešto namerava da učini protiv nas, sa Kidom svršeno.

Majk se u prvi mah obradovao ovom planu, ali zatim sumnjičavo odmeri svoga šefa.

– Ako ja ostanem ovde, kako ću dobiti svoj deo? – hteo je da zna.

– Do đavola, nećemo valjda zlato deliti nasred ulice! – prasnu Šejn. – Doći ćemo po tebe i onda zajedno idemo u naše skrovište.

Majk klimnu glavom, ali se onda naglo trže. Pogledao je ka kući i uzbuđeno prošaptao:

– Evo, Kasidi ide ovamo.

– Neka ga – reče Šejn. – Pravićemo se kao da verujemo u njegove priče. Zato budite mirni. Ja mu idem u susret.

Šejn izađe u dvorište i viknu:

– Da li mene tražiš?

– Ne baš tebe – odvrati Buč i glavom pokaza prema spavaonici. – Hteo bih malo da prilegnem. Gde su ostali?

– Unutra su – odgovori Šejn. – Šta kaže doktor za tvog prijatelja?

– Ništa određeno – rekao je Buč, iznenađen što se razbojnik interesuje za Kidovo zdravlje. – Očistio mu je ranu, stavio na nju neke lekove i dao mu lek protiv groznice. Rekao je da mora da leži nepomično i da soba mora da bude topla.

Šejn se osmehnu i potapša Buča po ramenu, pa mu prijateljskim glasom predloži:

– Zašto onda malo ne prošetáš pre spavanja? Do sada si bio u bolesničkoj sobi.

– Ja obično volim da šetam u društvu – odgovori Buč, još zbuljen promenom razbojnikovog ponašanja.

Na njegovo iznenađenje, Šejn

odmah reče:

– Pa, povedi devojkicu. Kiša je prestala, šetnja će biti pravo uživanje.

Da bi proverio njegove reči, Buč odmah reče:

– Dobro, idem po Loru.

I ne sačekavši odgovor, on se vrati u kuhinju i ponudi devojkici da prošetaju.

– Je li to neki trik? – upita ona.

– Ako je trik, onda nije moj, već Šejnov. Ogrnite nešto i krenimo.

Devojka požuri u svoju sobu. Posle nekoliko minuta vrati se uvijena u vuneni šal. U dvorištu su se pojavili baš kada su Lumis i Hardi izlazili iz spavaonice. Razbojnici zinuše, ali Buč uhvati devojkicu pod ruku i povede je iz dvorišta prema malom uzvišenju obraslom niskim drvećem.

U jednom trenutku se okrete i vide kako su razbojnici opkolili svoga vođu i obasuli ga pitanjima. Šejn ih je umirivao rečima i ostrim pokretima ruku.

Buč i devojkica produžiše. Bez reči su stigli do drveća i zaustavili se ispod stabla sa najgušćom krošnjom. Kada se Lora okrenula Buču, on vide da joj je lice uplakano. Rukom je pokazala prema ranču i tiho rekla:

– To su pravi zlikovci. Pokvareni su do srži. Istrebili bi se međusobno da ih Miki Šejn ne drži na uzdi. On je najgori među njima. Smejao se kada je ubio našeg kaubojca Irvina, a smejaće se i kada bude ubijao

mene i moga oca.

Buč je ćutao.

Pogledala ga je u oči i dodala:

– A i vas će ubiti. Za ne shvatate šta vam se sprema?

– Shvatam – reče Buč. – Šejn zaista ne preza ni od čega.

– Zašto ste im se onda pridružili? – odjednom je uzviknula. – Vi niste od njihove sorte, i pored toga što ste me juče napali u štali.

Buč oseti kako mu lice crveni.

– To sam učinio zato što se neko nalazio tamo i motrio na svaki moj pokret. Nisam želeo da im stavim do znanja da ćemo se sprijateljiti.

Devojka je vidno odahnula. Posle kraće pauze, ona reče:

– I šta ćemo sada, Parkere? Imate li neku ideju?

– Pa, nešto planiram – neodređeno je odgovorio. – U svakom slučaju, vreme je da se vratimo, pre nego što se one hulje uznemire. Brinem se i za prijatelja.

– Otkud vi u našem kraju?

– Sudbina nas je dovela ovamo – osmehnu se Buč. – Ja i moj prijatelj lutamo tražeći sreću. Izgleda da nas je boginja Taliya izneverila kada je dozvolila da uletimo u ovo zmijsko leglo. Nadam se da će ubuduće biti milostivija prema nama i...

Ćutao je jer se devojkica vidno trgla i očima mu dala znak da ćuti. Buč se okrete ka stazi kojom su došli do ovog šumarka i malo dalje spazi Mikija Šejna, koji je leđima stajao oslonjen o jedno drvo i sme-

šio se. »Da li je čuo šta smo razgovarali?« prolete Buču kroz glavu.

Međutim, razbojnik nije ničim pokazao da je prisluškiavao. Odvojio se od drveta i dobacio mu:

– Traži te tvoj prijatelj, Parkere. Došao sam da te pozovem.

– Zar se osvestio?

Šej klimnu glavom.

– Stalno nešto govori. Kao u buni. Pominje neki voz, pa pucnjavu. Znaš li o čemu on to bunca?

– Voz? – Buč odmahnu glavom.

– Nas dvojica smo došli vozom do Buthila i odande smo nastavili na konjima. Zato ga sada i pominje.

– Verovatno – nemarno odvrati Šejn.

Buč uhvati devojkicu ispod ruke i pođe za razbojnikom. Tek sada je shvatio koliko od njega zavisi da li će životi nekoliko osoba biti sačuvani, ili ugašeni zlikovačkim hicima. Srce mu se steže od ogromnog straha jer je sam najbolje znao koliko su mali izgledi da on nešto učini.

Za onih nekoliko minuta razgovora u šumarku, Lora Linton se usudila da gaji nadu u spas iz ove situacije. Dok su sada išli prema ranču, bila je obeshrabrena kao i pre.

Dovoljno je bilo samo da ugleda samouverenog i drskog Mikija Šejna da shvati kako je ovaj kratki trenutak slobode bio u stvari samo predah između većih užasa.

Požurila je ispred ostalih. Kada je ušla u kuću, zatekla je oca gde

sedi u kuhinji, a preko puta njega Hardija sa zapetim koltom u ruci.

Starac živnu čim je ugleda.

– Znaš da se tvoj bolesnik povratio – reče on. – Istina, više bunca nego što pribrano govori, ali i to je znak da mu se vraća snaga.

– Idem kod njega – odvrati Lora i produži u sobu. Doktor Hager dočeka je sa osmehom. Lekar je bio bled i iznuren, ali raspoložen.

– Čini mi se da će naš pacijent ipak ostati živ, devojkicu.

– Drago mi je – reče Lora i osmotri Majka, koji je sumnjičavo gledao čas u nju, čas u lekara.

– Zašto već jednom ne izađete iz sobe? – planu devojkica na njega. – Ranjeniku je potreban svež vazduh, a vi ste verovatno i zaboravili kada ste se poslednji put kupali.

Razbojnik promrmlja nešto sebi u bradu i, vukući noge, izađe iz sobe.

Doktor Hager zavrte glavom.

– Imao sam već prilike da upoznam ovakve tipove – polako je rekao – ali ko sam ja da ih kritikujem? Obična pijanica i propalica.

Lora oseti sažaljenje prema lekaru, ali je znala da bi svaka njena reč mogla da bude nezgodna i zato je promenila temu.

– Zašto se ne biste malo odmorili, doktore? Bolesniku je sada bolje.

– Ne brinite za mene – reče Hager. – Imao sam ja i duža bdenja.

Iz kuhinje se začu svađa i Šejnov glas, koji je grdio Majka zato što je

izašao iz sobe. Buč, koji je ušao sa razbojnikom, podsmešljivo prime-
ti:

– Taj dripac samo zagađuje vaz-
duh u sobi. Bolje što je ostavio ra-
njenika na miru. Sigurno će moći
lakše da diše.

Majk besno opsova. U sledećem
trenutku začu se revolverski pu-
canj. Lora je prebledela i izjurila iz
sobe. Odahnula je kada se Buč na-
smejao.

– Eh, Majk! – rugao se odmetnik.
– Zašto praviš budalu od sebe? Po-
kušao si da pucaš i umesto mene
pogodio onaj orman. Ostavi tu
gvožđuriju.

Buč mirno priđe revolverašu, is-
trže mu kolt iz leve ruke i vrati ga
u futrolu.

– Bilo bi bolje da malo vežbaš
gađanje levom rukom – dao mu je
svet. – Da je na mom mestu bio
neko drugi, sada bi Šejn morao da
potraži novog čoveka.

Odmetnik i devojka se pogleda-
še preko poniženog razbojnika i
mladić vide u njenim očima izraz
kakvog ranije nije bilo kada ga je
gledala.

Oboje su se istovremeno osmeh-
nuli.

* * *

Nešto kasnije Buča su pozvali u
kuhinju, gde je banda održavala
ratni savet. Odmetnik još nije bio
smislio nikakav način da parira
Šejnovim planovima, a da pri tom

ne ugrozi živote nedužnih. Zato je
teška srca seo za sto. Kao i uvek,
baš tada mu nešto pade na um.

– Imam jednu ideju – rekao je
glasno. Onda mu pogled pade na
starog Lintona i on se napravi kao
oprezan i reče:

– Mogu li da govorim pred njim?

– Slobodno, Parkere. On ne
može da nam naškodi – klimnu
glavom Šejn.

– Tiče se zlata – nastavi Buč i
vide da su Šejnove oči odmah za-
blistale. – Pre svega, sasvim je si-
gurno da ga se bez borbe nećemo
dočepati. Ipak, trebalo bi nešto
preduzeti da nam se u gradu sup-
rotstavi što manje ljudi.

– Produži – reče Šejn. – Postaješ
iznenada veoma zanimljiv.

– Evo šta ja mislim. Trebalo bi
na neki način izmamiti šerifa iz
grada. Još bolje bi bilo ako sa njim
pođe i čitava potera, u kojoj bi
učestvovali najodvažniji građani.
To bi nam znatno olakšalo posao.

– Ideja nije loša – složi se Šejn. –
Samo, šerif ne bi napustio grad bez
nekog veoma važnog događaja. Po-
gotovu kada očekuje dolazak zlata.

– Pružićemo mi njemu razlog –
osmehnu se Buč. – Eto, pretposta-
vimo, na primer, da zlato dolazi vo-
zom u pola dva. Recimo, u petak.
To znači da će svi oni koji znaju za
to biti spremni na svaku eventual-
nost.

Vođa bande klimnu glavom.

– Zašto mi ne bismo na nekoliko
časova pre dolaska voza napali

banku? – predloži Buč. – To u gradu sigurno niko ne očekuje.

– Šta onda? – smrknu se Šejn. – Da rizikujemo glave zbog nekoliko hiljada dolara?

– Čekaj malo, Šejne – protestovao je Buč. – Nisi još sve čuo. Ako opljačkamo banku i pobegnemo iz grada, siguran sam da će šerif okupiti poteru i krenuti za nama. Samo, mi nećemo bežati daleko, već ćemo se sakriti negde u okolini i pustiti šerifa da produži. U gradu ostaje, možda, svega nekoliko ljudi pod oružjem. Mi sačekujemo voz i bez po muke dižemo zlato.

Miki Šejn je ćutao. Onda je zamišljeno promrmljao:

– Videćemo. Još ću razmisliti o tom predlogu. Sada na spavanje.

Lumis, Hardi i Majk Bent ustađoše. Buč pođe za njima u dvorište. Kada su već bili pred spavaonicom, Šejn pozva Lumisa. Grubijan se okrete i vrati šefu. Hardi i Majk takođe zastadoše, a odmetnik sam produži i uđe u spavaonicu. Potražio je ležaj najdalje od vrata, skinuo čizme i zavukao se ispod ćebe-ta. Posle nekoliko minuta već je zas-pao, iznuren proteklim događajima.

Nije znao koliko je spavao, ali ga dodir nekog hladnog predmeta po vratu prenu iz sna. Ipak se nije pomerio, niti otvorio oči.

Čuo je iza sebe nečije disanje. Probao je da oprezno pomeri ruku ka revolveru ispod jastuka, ali u tom trenutku kao da ga grom oši-

nu po glavi. Hiljade svetlaca zaigraše mu pred očima. Dok je tonuo u nesvest, još je mogao da oseti kako mu nečije ruke otkopčavaju kaput i pipaju oko pojasa.

Već je bilo svanulo kada Buč ponovo otvori oči. Glava ga je strahovito bolela. Polako je opipao bolno mesto. Prsti mu dodirnuše duboku posekotinu iznad slepoočnice i okorelu krv koja mu se slila niz lice. S mukom se podigao i spustio noge sa postelje. Preko puta njega ležali su Den Lumis i Endi Hardi i glasno hrkali u dubokom snu.

Buč instinktivno zavuče ruku ispod košulje, da opipa pojas sa novcem i onda glasno opsova. Pojasa tamo nije bilo. Ko je mogao noćas da mu ga uzme? Majk nije dolazio u obzir, jer mu je jedna ruka bila bespomoćna. Znači, Lumis, Hardi, a možda i Šejn.

Navukao je čizme i, trudeći se da ne misli na jake bolove u glavi, izađe. Hladan vazduh pomogao mu je da se povрати. Kad je stigao do kuhinje, već je počeo da oseća glad.

Stari rančer, koji je ložio vatru u štednjaku, iznenadi se kada vide njegovo krvavo lice.

– Šta se dogodilo, Parkere?

– Glavom sam udario u gornji ležaj – sлага Buč, osećajući bes zbog sopstvene bespomoćnosti.

Dok se umivao nad lavorom, u kuhinji se pojavi Miki Šejn: Razbojnik ništa ne primeti povodom Bučove okrvavljene glave. Čim se od-

metnik obrisao, Šejn počeo:

– Nocas sam razmišljao o tvom predlogu, Parkere. Smatram da bi vredelo pokušati.

– Ja sam svoje rekao – odvrati Buč – a ti sada smišljaj šta ćeš dalje.

– Vidim da umeš dobro da razmišljaš kada su u pitanju banke i pljačke – značajnim glasom primeti Šejn. Buč se malo trže na ovo, ali razbojnik nastavi: – Dobro, zar nije već vreme da nam kažeš kada će zlato stići?

– Na meni je da ocenim kada ću dati izjavu – grubo odvrati odmetnik i pođe ka sobi gde je ležao Kid.

Ranjeniku je bilo nešto bolje i, mada ga je tresla laka groznica, Lora mu reče da je noć proveo prilično mirno i da je jutros čak malo i jeo.

Doktor Hager je spavao u drugoj sobi. Dežurao je do ponoći. Majk se nalazio na svom mestu pored prozora i nikako nije skidao podmukli pogled sa devojke i Buča.

Pošto su neko vreme razgovarali, odmetnik se vrati u kuhinju. Lumis i Hardi su sada sedeli za stolom i neprijateljski ga merili.

Čim ga ugleda, Šejn počeo:

– Imam neke primedbe na tvoj plan.

– Kakve?

– Znaš, ja ti prilično verujem, ali ova dvojica su sumnjičave duše i želeli bi da se osiguraju od svakog iznenađenja. Zato smo se dogovorili da Majk ostane na ranču. Uko-

liko se mi ne vratimo u određeno vreme, tvoj prijatelj će se zauvek osloboditi muka.

– Zašto, pa mi ćemo se vratiti? – pobuni se Buč i pogleda u Majka, koji se pojavio na kuhinjskim vratima.

– Ipak, ipak – odvrati Šejn. – Da Majk ne bi imao suviše posla, mi ćemo starog Lintona dobro vezati, a doktora povesti s nama. Sa devojkom će valjda moći da izađe na kraj. Šta kažeš na ovo?

Buč se napravi kao da razmišlja, mada mu je sve bilo jasno. Zatim upita:

– Koliko je sati, Šejne?

Razbojnik izvadi iz džepa sat i pogleda.

– Devet.

– Dobro, onda bi kroz pola sata trebalo da krenemo. Zlato stize danas u pola dva.

– U pola dva? – prasnu Šejn. – Pa, nemamo vremena da sve ...

– Imamo – prekide ga Buč. – Ako sa ranča pođemo u pola deset, do Silver Sitija stići ćemo negde oko jedanaest. Pola sata je dovoljno da opljačkamo banku, a drugih pola sata biće potrebno šerifu da organizuje poturu i pođe za nama. Mi smo oko jedan ponovo u gradu i u pola dva sačekujemo voz.

– Ti si ranog samouveren, Parkere – primeti Šejn. – Možda si u pravu. Osedlaj nam konje, Hardi. Ti, Lumise, veži starca za jednu stolicu. – Razbojnik se okrete Majku: – Ti znaš šta treba da uradiš. Ako se

na ranč ne vratimo, recimo, do četiri sata, nemoj više da nas čekaš.

– Nećete valjda otići bez mene?

– uznemiri se Majk. – A moj deo?

– Dobićeš ga. Sada kidaj u sobu i ne ispuštaj devojkicu sa očiju.

Pripreme su za tren oka bile gotove. Lumis je spretno uvezao starca. Kada je bio gotov, Hardi ih je već zvao u dvorište, gde je držao osedlane konje.

Buč prvi pođe napolje, ali ga na pragu zaustavi Šejnov glas. Kada se okrenuo, ugledao je masivnu cev kolta uperenu u svoje grudi.

– Samo još jedna sitnica – isceri se razbojnik. – Biće bolje i za tebe i za nas.

Govoreći ovo, on pruži ruku i hitro izvuče Bučov kolt iz futrole. Odmetnik nije mogao ništa da učini jer su mu iza leđa stajali Hardi i Lumis. Šejn izvadi metke iz kolta i onda ga vrati Buču.

– Tako – rekao je zadovoljno. – Sada bar možeš da budeš miran da nećeš nikoga ubiti. To verovatno i odgovara tvom stilu i shvatanju života. Naravno, preti revolverom kao da je pun. Lumise, dovedi doktora!

Grubijan ramenom odgurnu Buča i ode u sobu na kraju hodnika. Malo zatim pojavio se vukući doktora Hagera, koji je još bio bunovan.

– U čemu je stvar? – mucao je lekar. – Da nije nekome pozlilo?

– Bogami, pozliće ako ne požuriš, doktore! – dreknu Lumis i gur-

nu lekara ispred sebe.

Posle kraćeg vremena, jahači napustiše ranč. Napred je išao Hardi, zatim Buč, pa Lumis, iza koga je nespretno jahao lekar. Povorku je završavao Šejn, čije je lice bilo iskrivljeno u podmukli osmeh.

Ćutke su jahali čitav čas, a onda Šejn uzviknu:

– Stani malo, Endi! Ovde je zgodno mesto da pustimo doktora.

Mala kolona zastade i Buč se okrete u sedlu, svestan da njegov skriveni deringer sa dva metka ne bi mogao mnogo da učini.

Šejn je sačekao da lekar siđe sa konja i onda je prihvatio uzde od njega. Desnom rukom pokazao je u zapadnom pravcu.

– Kreći tamo, doktore! – naredio mu je. – Ne bih želeo da se vratiš na ranč.

Hager skrete sa puta u vlažnu travu i Buč odahnu. Bar je jedan učesnik ove gužve bio siguran za svoju glavu. Tada prasnu revolver. Lekar raširi ruke i licem pade na zemlju. U Šejnovoju ruci dimio se kolt.

– Huljo! – viknu Buč. – Ubico!

Razbojnik se nasmeja.

– Samo nastavi da vičeš. Već su me nazivali i gorim imenima. Uostalom, zašto se toliko kidaš zbog jedne pijanice? Krećite!

Hardi potera svoga konja. Buč je bio primoran da pođe za njim. Osetio je kako ga šake bole od strahovitog stezanja i sada ih je opustio. Udahnuo je vazduh i malo se

smirio. Smrt nedužnog čoveka bila je samo jedna karika u lancu nesrećnih događaja koje je Kid tako dobro predosetio još u vozu.

Ako je Šejn tako hladnokrvno s leđa mogao da ubije nenaoružanog čoveka, onda ni ostali članovi bande nisu mogli mnogo da očekuju. Sve te priče o povratku na ranč do četiri sata po podne bile su obične laži. Razbojnik nije ni pomislio da ponovo vidi revolveraša Majka, a kamoli da mu donese njegov udeo iz pljačke.

Buču nije bilo važno šta će se dogoditi sa novcem, ali ako se u četiri sata niko ne pojavi na ranču, Kid, Lora i njen otac biće mrtvi.

Šejn kao da je pogodio njegove misli. Pritera konja do Buča i reče svojim zajedljivim glasom:

– Uzgred budi rečeno, Parkere, mogu da te obavestim da je Majku naređeno da pobije taoce i ukoliko se ti sam pojaviš na ranču. Zato izbži iz glave sve što si planirao u tom pravcu.

– Zar misliš da bih otišao bez svog dela novca? – odvrati Buč, nudeći se da ostane miran. – Ne budi lud. Nego, nisi me upoznao sa detaljima napada na banku.

– To sam baš sada nameravao. Ti ćeš zameniti Majka, a ostali znaju svoj posao. Imaš da uzmeš pare iz kase dok mi držimo u šahu službenike banke. Hardi će stajati na vratima, a Lumis na ulici sa konjima.

– Dobro, a posle?

– Imaš da ideš za mnom. Samo, ne zaboravi da ti je revolver prazan.

U grad su stigli oko pola dvanast. Nešto ranije, Šejn im je pokazao jedan šumarak, oko milju daleko od Silver Sitija, u kome se krila mala dolina sa izvorom.

– Tu ćemo se sakriti kada pobegnemo iz grada – objasnio je razbojnik. – Nije daleko od stanice i čuće mo još izdaleka dolazak voza.

Pošto je naredio Hardiju da doktorovog konja veže u šumarku, oni produžiše ka gradu.

Kada su prešli preko železničke pruge, jahači izbiše u glavnu ulicu, koja je bila prilično pusta. Šejn ih povede ka banci. Izvukao je maramicu iz džepa i pravio se kao da briše nos, krijući pri tom lice od retkih prolaznika.

Sjahali su pred zgradom banke.

– Vežite ih za ogradu – naredio je šef bande. – Lumis će ih odvezati čim mu Hardi da znak.

Buč je izvršio naređenje, a pri tom je osećao kako mu hladan znoj klizi niz leđa. Nikada se nije ovako osećao prilikom napada na banku. Po prvi put je shvatio kako takve stvari nisu šala niti avantura, već sasvim nešto ozbiljno.

Kada su se popeli na drveni trotoar, Šejn pogleda kroz izlog banke. Unutra se nalazio samo jedan klijent i u njemu Buč prepoznao trgovca od koga je kupio onaj deringer. Iza šaltera su se videla dva činovnika, ali bankara izgleda da

nije bilo u banci.

Šejn ga gurnu prema ulazu. Buč upade unutra. Trgovac se okrete, pogleda i osmehnu SE. Prepoznao ga je.

– Napred! – prošapta Šejn iza Bučovih leđa i odmetnik priđe šanteru.

Činovnik koji je bio slobodan okrete se da ga usluži.

– Molim, gospodine? Čime mogu da ...

Službenik razrogači oči jer Šejn izvuče revolver i oštro podviknu:

– Da se niko nije pomakao!

I

– Molim, gospodine? Čime mogu da ... Službenik razrogači oči jer Šejn izvuče revolver i oštro podviknu:

– Da se niko nije pomakao!

I pored njegove opomene, činovnik zavuče ruku ispod šaltera. Buč trže svoj kolt i drškom ga udara po glavi. Mladi čovek se sruči na pod.

– Odlično, Kasidi! – nasmeja se Šejn. – A sada pokupi pare!

Kao u nekom bunilu, odmetnik preskoči niski šalter i počeo iz otvorene kase da vadi papirni novac i trpa ga u košulju. Krajičkom oka video je kako ga onaj trgovac zapanjeno posmatra. Šejn i Hardi, koji je stajao na vratima, imali su marame na licima.

– Dovoljno, Kasidi! – prenu ga Šejn i Buč tek sada shvati da je razbojnik dvaput glasno izgovorio njegovo ime. Nije mu bilo teško da

pogodi zbog čega. »Kako li je saznao da sam ja Buč Kasidi?« sevu mu kroz glavu. No, nije imao vremena za razmišljanje.

Ponovo je preskočio ogradu i požurio ka vratima, zadovoljan bar što se do sada sve glatko odvijalo i što niko nije stradao.

Baš tada odjeknu pucanj Šejnovog kolta. Onaj trgovac jauknu. Buč vide da je čovek ranjen i da pada na pod.

– Zašto si to učinio? – viknuo je na razbojnika. – Tip je bio miran.

– Izlazi, Kasidi! – dreknu Šejn i sam izlete iz banke.

Napolju je Lumis već odvezao tri konja, ali je Bučovog ostavio vezanog za gredu. I dok su ostali već ježdili ulicom, odmetnik je tek uspeo da se baci u sedlo. Na svu sreću, niko ih nije gonio.

Otpribliže milju od grada, oni su stigli do dela puta koji je bio izrovan kopitama mnogih konja. Zatim, ne ostavljajući tragove, skrenuli su ka šumarku. Kada su sjahali ispod drveća i privezali konje pored onog ranije ostavljenog, Šejn se zadovoljno nasmeja.

– Šerif će misliti da smo produžili pravo za Vajoming. Kada bude uvideo svoju pogrešku, biće već kasno. – Onda se okrenuo Buču. – Sigurno će organizovati poteru za nama kada zna da je napad na banku izvršio čuveni Buč Kasidi.

– Kada ste otkrili da sam to ja? – upita Buč.

– Od samog početka – slaga raz-

bojnik. – To nije bilo teško jer ste mi ti i onaj tvoj Kid bili nekako poznati. Lumis je samo potvrdio moje sumnje. I šta sada?

– Predaj taj novac – reče mu razbojnik. – Nije tvoj. Trebalo bi da bude moj kada si se toliko trudio da svima objaviš moje ime – odvrati Buč. Otkopčao je košulju i izvadio novac. – Uostalom, evo ti ga. Takav sitniš je samo za početnike kao što si ti. Ja i Kid se ne bismo trudili ni da ga podignemo sa ulice.

Šejn pocrvene zbog ove uvrede, ali strpa novac u svoju košulju. Dok je zakopčavao, odmetnik oko njegovog struka vide svoj pojas sa novcem. Šejn se, dakle, nije ustručavao ni od takve pljačke.

Neko vreme su ležali u travi, a onda se u daljini začu topot mnogobrojnih kopita. Oni virnuše kroz žbunje. Ugledali su desetak jahača kako u galopu žure prema zapadu. Potera prođe pored mesta gde su Šejn i njegovi ljudi skrenuli prema šumarku ne smanjujući brzinu.

Razbojnik ih isprati pakosnim smehom.

– Dobro smo ih nasamarili – zadovoljno je rekao. – Sada da se vratimo na ozbiljnije stvari.

Pokazao je rukom na Buča.

– Pošto među nama imamo tako čuvenog profesionalca koji ove stvari poznaje bolje od nas, ti ćeš ući u kancelariju na stanici i napraviti se kao da kupuješ kartu za voz. Gledaj da se upustiš u razgovor sa

službenikom.

– Budalo! – prekide ga Buč. – Ti si celom gradu objavio ko sam ja i za pljačku je sigurno saznao i službenik na stanici. Možda će me prepoznati.

– Ne verujem – odvrati Šejn. – Svi su još zbunjeni i niko neće ni pomisliti da bi se pljačkaš banke vratio u grad da napravi novu gužvu. Uostalom, zar si zaboravio da je to bila tvoja ideja? Buč Kasidi je čuven po svojim idejama koje nemaju veze sa logikom.

Odmetnik nemoćno sleže ramenima.

– Samo ti pazi da ne ispadneš sumnjiv – nastavi Šejn. – U svakom slučaju, ne dozvoli mu da se posluži telegrafom. Lumis će te pratiti za slučaj da ti bude potrebna pomoć.

Buč je ćutao.

Šejn nastavi da izlaže svoj plan:

– Kada voz stigne i oni počnu da istovaruju zlato, ja i Hardi ćemo držati na nišanu pratioce pošiljke. Ukoliko se neko bude pravio junak, slobodno ga smaknite.

– A posle? – namršti se Lumis.

– Posle idemo u naše skrovište – odvrati Šejn i skupi oči. – Kasidi, naravno, ne zna gde je to. Na vama je da ga obavestite.

Lumisovo surovo lice se razvuče u nešto nalik na osmeh.

– Svakako, svakako, Miki – promumlao je. – Ja to uzimam na sebe.

Ako je Buču bio potreban još neki dokaz o namerama razbojnika, sada ga je imao.

* * *

Nekoliko minuta pre pola dva, otegnuti zvižduk lokomotive najavio je približavanje voza.

Miki Šejn nešto zadovoljno progundao, pope se u sedlo i dade znak ostalima da to isto učine. Oštro je pogledao Buča i rekao:

– Sada ćemo se uveriti da li si nas lagao o zlatu, Kasidi. Za tvoje i Kidovo dobro, trebalo bi da bude u vozu.

– I biće – odvrati Buč, praveći se pouzdaniji nego što je u stvari bio.

– Utvrdićemo i da li ti znaš svoj zanat, ili samo umeš da dižeš prašinu.

– Za to ne brini, Kasidi. Uobrazili ste da ste vas dvojica najbolji pljačkaši u zemlji. Rekao bih da vas je uvek pratila sreća. Samo, sada mi se čini kako vas je sreća napustila, zar ne?

Buč se kiselo nasmeja.

– Dakle, pazi da ne napraviš neku grešku, Kasidi. Mi smo uigrana ekipa, a ti si već odavno prestao da radiš sa grupom. Pored toga, još si nam i neprijatelj.

Bandit sleže ramenima i okrete se Lumisu.

– Ti i Kasidi idete napred, Dene. Ovde pređite prugu i pojavite se na stanici sa one strane. Pravite se kao putnici koji čekaju dolazak voza. Izbegavajte gužvu, ali ako neko pokuša da pravi neprilike, dajte mu ono što traži. Polazite.

Konje vežite ispred one otvorene platforme. Ja i Hardi ćemo stupiti na scenu tek kada počnu da istovaraju zlato. Čim čujete moj revolver, ti, Dane, pripucaj. Važna je gužva.

Ponovo se obratio Buču: Ti si čuo šta smo se dogovorili. Nemoj da praviš nikakve neprilike. Lumis motri na svaki tvoj pokret. Ne zaboravi da ti je revolver prazan.

Buč ne odgovori, već mamuznu konja i krete ka tračnicama. Nije trebalo da ga razbojnici opominju. Vrlo dobro je znao šta ga čeka bilo da se zlato nalazi u vozu ili ne.

Neprimećeni su stigli do stanice, ali ovde Buč postade uznemiren. Pretpostavljao je da je šerif, i pored potere, ostavio nekog čoveka da obezbeđuje primopredaju zlata.

Čak je i priglupi Lumis pimetio prazni peron i glasno je rekao:

– Ako zlato stiže ovim vozom, onda bi svakako neko trebalo da ga primi i prenese u banku.

– Pojaviće se već – odvrati Buč. – Uostalom, zar si toliko željan pucnjave, pa ti je krivo što nema čuvara?

Odmetnik obiđe ugao stanične zgrade i baci još jedan pogled na glavnu ulicu, gde se video tek po koji prolaznik. Spustivši ruku na dršku revolvera, otvori vrata kancelarije.

Onaj službenik sa kojim je juče razgovarao odmah podiže glavu i oči mu nervozno zaigraše. Njegovo inače blede lice bilo je od uzbuđenja posuto rumenim pečatima. To

je za Buča bio prvi znak da se na stanici događa nešto neuobičajeno.

– O, to ste opet vi! – reče službenik i kao da se malo primiri. – Da nećete danas da otputujete?

Buč se nasmeši i priđe šalteru.

– Izgleda da ste pogodili. Zaista ću otputovati. Idem na zapad. – Namrštio se. – Rekoste mi da ima jedan voz u pola dva, zar ne? Valjda neće kasniti kao juče.

– Sada je sve u redu – odvrati službenik pomalo uvređeno. – Zar niste malopre čuli zvižduk lokomotive? Stiže tačno na vreme. – Čovek pogleda preko Bučovog ramena i dodade:

– Ko je ono? Je li to vaš prijatelj?

Buč počeo da se okreće, ali Lumis dreknu:

– Pazi na njega, Kasidi! Možda je naoružan.

Službenik razrogači oči.

– Kasidi! Pa to je čovek koji je opljačkao banku! – ponestalo mu je vazduha. – Sada znam zašto ste došli ovamo... ali nećete...

Službenik se brzo okrete i pođe prema telegrafskom aparatu na drugoj strani kancelarije.

Buč trže kolt iz futrole i zape oroz.

– Polako, prijatelju – rekao je. – Da nisi pipnuo taj aparat.

Čovekova ruka zastade u vazduhu i zatim klonu. Kada se okrenuo, njegovo koščato lice bilo je orošeno znojem i blede kao krpa. Do đavola! – promućao je. – Zar vam je

malo jedna pljačka, pa sada hoćete i drugu?

– Mani raspravljanje s njim! – opsova Lumis. – Samo gubimo vreme. Prepusti ga meni.

Zgrabio je Buča za rame i povukao ga sebi. Baš u tom trenutku drvena zgrada stanice počeo da podrhtava jer je voz ulazio u stanicu. Najzad se, uz veliku škripu, zaustavio. Lumis upravi revolver na službenika.

– Izlazi, matoril! – naredio mu je. – Brzo na peron, dok se neko nije zapitao šta je s tobom!

Službenik htelo da ga poslušao, ali ga noge izdadoše i on se uhvatio za sto da ne bi pao. U istom trenutku Lumis opali i nešto od barutnog dima oprlji Buča po licu. Čovek se uhvatio za stomak i pade na pod.

– Idiote! – viknu Buč. – Zašto si to učinio? On nije htelo da nam naškodi.

– Izgleda da ste ti i Kid uobrazili kako se zlato pljačka bez ubijanja – podrugnu se grubijan i gurnu Buča ispred sebe.

– Hajde izlazi! Nas dvojica ćemo se kasnije objasniti.

Zgađen do dna duše, Buč nije imao drugog izbora nego da poslušao. Izašao je na peron.

Iz lokomotive su izbijali oblaci pare. U vazduhu se osećao miris vrelog, izgorelog ulja. Sa prozorčeta lokomotive, jedan čovek u radnom odelu pažljivo ga pogleda. Nešto pozadi, iza tendera sa ug-

ljem, vrata na poštanskom vagonu počеше da se otvaraju. Od svih službenika voza, video se samo mašinovođa.

Na vratima poštanskog odeljka pojavi se jedan čovek sa kratkom dvocevkom u ruci. On sumnjičavo odmeri Buča, a onda reče nekome iza sebe:

– Ti si govorio da će nas sačekati šerif i njegovi ljudi. Ja ne vidim nikoga. . .

Čovek nestade sa vrata, a Lumis brzo reče:

– Ne daj mu da ih zatvori, Kasidi!

Nešto nije u redu, munjevito prolete pitanje kroz Bučovu glavu. Čak ni pljačka banke ne bi naterala zvaničnike da zaborave na pošiljku zlata. Ono šesto čulo mu je govorilo da se povuče sa perona. No, Lumis kao da je osetio njegovo kolebanje. Munu ga revolverom u leđa i potera.

Buč pođe ka vagonu, pazeći da mu ruke budu daleko od revolve-ra. Trudeći se da ostane miran, počeo je prilično ubedljivo:

– U redu, ljudi. Došli smo da vas oslobodimo tereta.

Pratilac sa dvocevkom upitno ga pogleda i podiže oružje, tako da su cevi bile uperene u Bučov stomak. Srećom, to nije bio onaj čovek s kojim su on i Kid ranije imali posla.

– Ko ste vi? – upitao je. – Ranije vas nikada ovde nisam video. Gde je šerif?

Buč se nasmešio.

– Možda je sada već stigao do Vajominga. – Prišao je vratima vagona i laktovima se oslonio o njih. – Imali smo maločas nešto uzbuđenja u gradu. Neki tipovi su opljačkali banku – pokazao je glavom ka zapadu. – Uspeli su da pobegnu, ali je šerif organizovao poteru i krenuo za njima. Rekao mi je da primim zlato i da ga prebacim u banku.

Čovek se namršti, ali se cevi njegove puške spustiše niže.

– Otkud ja znam da me ti, prijatelju, ne lažeš? – upitao je i onda se okrenuo ka unutrašnjosti vagona. – Šta ti misliš, Džoni? Da li da. . .

Buču je srce brzo tuklo. Svakog trenutka neko je morao da se pojavi na peronu. Trebalo je brzo raditi.

– Ako se brinete – dobacio je pratiocu – onda podite i vi sa nama.

Čovek klimnu glavom i spusti pušku.

– U redu – odvratio je. – Džoni, daj sanduk ovamo. – Pratilac se saže da prihvati sanduk, a onda mu nešto privuče pogled i on se trže i uspravi. – Hej, pa ti si rekao da neće niko doći da. . .

Buč se obrte i na kraju perona ugleda čoveka u kome prepoznaše šerifovog pomoćnika sa kojim je ranije razgovarao. Pomoćnik je držao uperenu pušku u rukama i spremao se da opali.

– Čekajte! – viknu mu Buč. – Vi ne znate. . .

– Znam dovoljno – dobaci mu pomoćnik. – Dovoljno da pogodim zbog čega si ovdje na peronu, prijatelju. – Pomoćnik u neverici zavrte glavom. – Zaista si hrabar, prijatelju, kada pokušavate vas dvojica da opljačkate zlato. – Podigao je glas:

– Ovamo, ljudi! Držim ga na nišanu!

Na peron iskočiše još dva čovjeka sa puškama. I tada, sasvim iznenada, prasnu revolverski pucanj iza jednog vagona i čovek pored šerifa posrte i ispusti oružje.

Istovremeno je i Lumis otvorio vatru sa samog perona. Pratilać na vratima vagona odlete natraške i nestade sa vidika.

– Uzimajte zlato! – čuo se Šejnov glas. – Ne smeju da zatvore vrata vagona!

Kada je odjeknuo prvi pucanj, Buč se bacio na drveni pod perona. Video je da pomoćnik nišani u njegovom pravcu, a iza njega i Šejna, koji je ciljao u pomoćnikova leđa.

– Pazi! – dreknu Buč i pomoćnik se okrete baš kada je Šejn opalio. Razbojnikov metak ga pogodi i on se zatetura od siline udarca teškog zrna.

Šejn i Hardi dotrčaše duž voza, a Hardi uskoči u vagon sa zlatom.

Pošto su šerifov pomoćnik i onaj drugi čovek bili oboreni, jedini preostali čuvar zakona baci pušku i podiže ruke uvis. Šejn ga u trku tresnu drškom revolvera po glavi i produži ka vratima vagona.

– Požurite! – vikao je. – Ako ima nekoga unutra, ubijte ga! Za koji trenutak ceo grad će nam se nатовariti na glavu.

Zauzeti oko zlata, oni kao da su zaboravili na Buča, ali je odmetnik znao da je samo pitanje trenutka kada će se razbojnici i toga prisetiti. Bio je svestan koliko je sada beskoristan za bandu i da njeni članovi nemaju više nikakvog razloga da ga štede.

Lumis i Hardi su uskočili u vagon, a Šejn je stjaao pored lokomotive, spreman da se suprotstavi svakoj inicijativi sa te strane.

Rešen da iskoristi ovu priliku, Buč baci pogled iza sebe i ruka mu pođe ispod košulje, gde mu se za pojasom nalazio skriveni deringer.

– Kasidi!

Bio je to Šejnov glas i Buč je shvatio da je primećen. Sada nije imao vremena da se okrene i puca. Nije imao vremena za bilo šta drugo, osim za očajnički pokušaj da spase sopstvenu glavu. I ne osvrnuvši se, on se baci u prazan prostor između poštanskog vagona i onog iza njega.

Prasnua je revolver i nešto udari Buča u levu mišicu i odbaci ga iza vagona. Glavački je poleteo preko spojnice vagona i dočepao se druge strane. U brzini mu mali pištolj skliznu iz prstiju i odlete nekud ispod točkova vagona.

Na peronu odjeknu bat čizama. Buč brzo pogleda oko sebe, ali u blizini nije video ništa što bi mu

moglo poslužiti kao zaklon.

Sagao se i rukom zgrabio šljaku kojom je bio nabijen prostor između železničkih pragova. Sačekao je dok bat čizama nije stigao do spojnica između vagona, a onda je iz sve snage zavitlao šljaku u tom pravcu.

Šejn iznenađeno viknu, a Buč se podiže i potrča pod pravim uglom od voza. Tako su ga štitili vagoni, ali je znao da Šejn treba samo da čučne i da puca ispod njih.

Onda je odjeknuo Lumisov povik:

– Imamo zlato, šefe! Bežimo!

Šejn je, očigledno, ocenio da mu je zlato važnije od Buča. Bilo kako bilo, pucnjava se više nije čula. Nekoliko minuta kasnije, do Buča dopre brzi topot konjskih kopita koji se udaljavao.

Skoro odmah posle toga, na peronu odjeknuše uzbuđeni glasovi, što je značilo da su se građani Silver Sitija vratili od iznenađenja i dotrčali da vide kakva je to pucnjava.

Za Buča je to bio znak da više ne može otići po svog konja a da se ne susretne sa goniocima. Zato je produžio da trči prema onom šumarku van grada. Mišica, koja mu je u početku bila utrnut, počela je sada da ga boli. Krv mu se slivala niz prste.

Najzad se dokopao šumarka i iznemoglo sručio na zemlju. Isprekidanim udisajima pokušavao je da ubaci vazduh u bolna pluća. Neka-

kav šum ga natera da se podigne sa zemlje. Skoro je uzviknuo od olakšanja.

To nisu bili gonioci, već konj na kome je jahao doktor Hager, koga je Šejn ostavio u šumarku za slučaj da im bude potreban. Razbojnici, očigledno, nisu imali vremena da dođu po njega.

Ne gubeći vreme, Buč se uspen-tra u sedlo i uputi ka jugozapadu, ostavljajući šumarak između sebe i grada. Tako je napredovao više milja. Tek kada mu je jedno malo uzvišenje u preriji pružilo zaklon od pogleda iz pravca Silver Sitija, on skrete na istok. Oko pola tri, ponovo se obreo na poznatom zemljištu.

U blizini Lintonovog ranča skrenuo je sa puta, prošao kroz kapiju, ali pri tom nije prestajao da misli na Majka, kome je Šejn naredio da ga ubije ukoliko se sam vrati.

* * *

Kući se nije moglo prići a da čovek ne bude primećen. Pored toga, Majk je bio naoružan, a Buč je imao samo prazan kolt.

Ipak je odlučio da rizikuje. Čim je ugledao kuću, on poleže po konju kao da je ranjen. Noge i ruke su mu visile i katile se sa obe strane životinje.

Na njegovu sreću, konj je ovu iznenadnu promenu u jahačevom držanju mirno podneo i produžio je ka štali, gde je navikao da dobija

hranu.

Pred kućom Buč se jedva uzdrža da ne okrene glavu i proveriti da li ga neko posmatra. Rana na mišici počela je obilnije da krvari, ali to mu je samo išlo na ruku.

Konj utrča u dvorište i tamo zastade. Vrata na kući se otvoriše. Za trenutak je vladala tišina, a onda se zaori Majkov zljuradi smeh. Čizme zaškripiše preko šljunka na stazi i zatim Majk povika hrapavim glasom:

– Izadi, devojko, da vidiš kako izgleda momak od koga si očekivala spas.

Odmetnik nije mogao da vidi revolveraša, niti se usuđivao da pomeri ijedan mišić, ali je bio kadar da jasno zamisli izraz zadovoljstva na Majkovom licu. Čuli su se nečiji laki koraci i zatim Lorin prigušeni krik.

– Lepo izgleda, zar ne? – podsmevao se razbojnik. On priđe konju i Buč oseti pritisak nekog oštrog predmeta c leđa. – Možda bi trebalo da i ja opalim u njega, onako za sreću.

– Ostavi ga na miru, prokletniče! On je mrtav bolji čovek nego što ćeš ti ikada biti živ.

– Umukni, inače...

Pritisak revolvera na Bučovim leđima popusti. Sada je bio siguran da se Majk okrenuo devojci. Potpuno se oslanjajući na tu pretpostavku, on okrete glavu i vide skoro pored samih očiju Majkovu ruku sa koštom. Munjevito je pru-

žio ruku i prstima zgrabio cev revolvera pa skliznuo iz sedla.

Majk izenenađeno jeknu, pokušao da se oslobodi, ali je težina Bučovog tela bila isuviše velika za njega. Morao je da ispusti revolver kako bi izbegao da padne zajedno s njim. Buč se dočeka na kolena i okrete revolver na razbojnika.

– Tako, sada budi miran, ptičice! – oštro je naredio. – Nisam zaboravio da si malopre hteo da mi pucaš u leđa.

Podigao se na noge i skoro zate-
turalo od slabosti.

Malo dalje, Lora ga je zapanjeno posmatrala. Prešla je rukom preko očiju i radosno uzviknula:

– Mislila sam da ste mrtvi. Zaista...

Buč napreže snagu da se osmehne, ali mu to ne pođe za rukom. Uspeo je samo da promuca:

– Jesu li ostali čitavi? Da nije Majk...

– Nije – odgovori devojka. – Plašio se vašeg povratka. – Ona mu priđe. – Stalno je prikupljao hrabrost, ali pokazalo se da je obična kukavica.

Oči joj se zaustaviše na Bučovom krvavom rukavu košulje i lice joj se uozbilji.

– Pa, vi ste ranjeni!

– Jesam. Požurite da odvežete oca. Možda će nam njegova pomoć biti potrebna. Izgubio sam dosta krvi i stalno me hvata nesvestica.

Lora samo klimnu glavom i utrča u kuću. Malo zatim odande izle-

te Don Linton. Rančer je u hodu trljao zglobove na rukama i nogama kako bi povratio cirkulaciju krvi. Pošto je obišao Majka, on pruži ruku prema Bučovom revolveru.

– Pustite me da ja pazim na ovu zmiju, Parkere. Lora hoće da vam previje ruku. – Mračno je pogledao u revolveraša. – Garantujem vam da nikud neće pobeći, osim u parkao, gde mu je inače i mesto. Kada ste otišli, stalno nas je obasipao uvredama i odvratnim pričama.

Buč mu predade revolver i ote-tura se ka kući. Lora ga je dočekala na vratima i pomogla mu da se spusti u stolicu.

– Sada je sve gotovo – reče ona. – Samo se vi opustite, ostalo ću ja srediti.

Buč je sklopio oči i glava mu klonu na grudi. Prijalo mu je spretno baratanje njenih nežnih prstiju oko rane. Za trenutak je potpuno zaboravio na Miki Šejna i pljačku.

– Popijte ovo – reče mu devojka, prinoseći šolju sa kafom.

Podigao je glavu i osetio kako mu topla tečnost klizi niz grlo i uliva mu novu energiju. Pogled mu pade na vrata spavaće sobe.

– Kako je njemu?

Osmehnula se.

– Verujem da će se oporaviti. Doktor Hager je zaista dobar lekar, sigurno će se obradovati kada to čuje.

Doktor Hager! Buč je za trenutak zaboravio na jednog lekara. Se-

ćanje na Hagera povuklo je i ostale uspomene i on pokuša da ustane.

– Samo vi sedite – opomenu ga Lora. – Čim vežemo Majka, smestiću vas u postelju. Tata će onda odjahati po šerifa.

Buč zavrte glavom.

– Ostavićemo sada šerifa po strani. – Lora je. – Samo, doktor Hager se više neće ničemu radovati. Hulje su ga ubile... pod-muklo, s leđa. To je učinio Šejn.

– Zar i jednog doktora? – jeknu devojka. – Ali, vi tu ništa niste mogli da učinite. Bili ste bespomoćni i...

– Čekajte! – prekide je Buč. – Niste sve čuli. Opljačkali smo i banku, a Šejn je pucao na jednog nenaoružanog čoveka. Mislim da će taj preživeti, ali službenik na stanici, koga je Lumis pogodio u stomak, neće. Možda ni šerifov pomoćnik.

Oči joj se razrogačiše da užasa, ali je ipak bila toliko pribrana da ga pogladi po obrazu i nekako umiri.

– Ni to nije vaša krivica, Parkere. Niste bili naoružani. Pored toga, razbojnici bi vas ubili da ste nešto pokušali. – Uzdrhtala je celim telom. – Isto tako i mog oca i vašeg prijatelja.

– Na žalost, ja se zaista prezivam Parker, ali sam poznatiji pod drugim imenom – reče Buč. – Isto tako i moj prijatelj. Zovem se Buč Kasidi, a on Sandens Kid.

Lori su svakako bila poznata ova

imena. Ona preblede i ustuknu jedan korak.

– Šta?! – promucala je. – I vi ste razbojnici?

– Da – klimnu glavom Buč. – Samo, vidim da ipak pravite razliku između nas i Šejnove bande. Ja sam već ranije obavestio vašeg oca o tome.

– I šta ćete učiniti, Kasidi? – upitala ga je. – Šerif će vas uhapsiti, ne samo zbog današnje pljačke.

– Tako je – promrmlja Buč. – Istina, vaš otac mi je obećao da će, u slučaju da se oslobodimo ovih zlikovaca, pružiti meni i Kidu ovde utočište dok on ne prezdravi.

– Onda se i ja slažem s njim – odlučno izjavi Lora. – Ovde možete da ostanete koliko god želite. Bićete bezbedni od svih, pa i od šerifa. Zaboravili ste na Šejna i njegovu bandu.

– Nisam – odvrati Buč i polako ustade iz stolice. Odlučno je prišao vratima.

U dvorištu je Majk buljio u revolver koji je držao Den Linton. Buč im priđe i tiho reče starcu:

– Ispričao sam vašoj kćerki sve o sebi i mom drugu.

– I bilo je vreme – mirno odvrati rančer. – Kako je reagovala?

– Isto kao i vi – odgovori Buč i okrete se razbojniku. – Mislim da si najzad shvatio da su te drugovi izigrali, Majk.

Majk jedva skide pogled sa revolvera. S mržnjom je pogledao u Buča.

– Šta se tu praviš važan, Kasidi? – rekao mu je. – Neka ovaj matori zna da si i ti razbojnik kao i mi.

– Ja već znam – osmehnu se Linton i Majk ga iznenađeno pogleda. – Samo, on nije isto što i vi. U svakom zanatu ima različitih ljudi.

Buč se nasmeši. Dakle, Majk, mislio sam da bi čak i budala kao što si ti mogla da shvati celu situaciju. Zar si zaista očekivao da će Šejn doći ovamo i doneti tvoj deo zlata kada mu više nisi potreban?

Revolveraševa usta se iskriviše u odvratno cerenje. Promumlao je:

– Lažeš! Šejn se neće usuditi. Inače bih ja...

– Šta bi ti? – odvrati Buč i nasmeja se. – Već je dovoljno loše biti pacov u ljudskom obliku, a kada je taj pacov još i glup, onda nema ničeg goreg. Šta bi ti mogao da učiniš protiv njih trojice? Jedva si držao revolver u levoj ruci. Osim toga, ti i ne znaš gde su oni.

– Davola ne znam! – uzviknu Majk. – Siguran sam da neće promeniti planove. Šejn je jedva uspeo da obezbedi to skrovište.

Bučovo srce brže zakuca na ove reči, ali se i dalje činio nevešt.

– Dobro, recimo i da znaš gde se kriju, šta bi mogao da preduzmeš? Zar misliš da ću te pustiti posle svega što si nam učinio? Neću više da se gnjavim s tobom. Idemo do šumarka da te likvidiram.

– Čekaj! – dreknu Majk.

– Šta hoćeš?

Revolveraš pređe jezikom preko

suvih usana.

– Slušaj, Kasidi, ja znam da i ti goriš od želje da ih se dočepaš. Hajde da se sporazumemo. Pustićeš me da odem odavde, a ja ću ti pokazati gde je skrovište.

Buč odahnu. Uzeo je revolver iz rančerove ruke.

– U redu, Majk. Imaš moju reč. Kada stignemo do skrovišta, moje obaveze prestaju da važe.

Majk klimnu glavom. Buču bi jasno da je razbojnik odmah počeo da smišlja planove kako bi ga izigrao. Kako nije bilo drugog načina da sazna kuda je otišao Šejn sa banditima, morao je da prihvati ovakvu pomoć.

Prošla su dva sata od kako su Buč i Majk odjahali sa ranča. Sve vreme su grabili u istočnom pravcu. Majk je jahao napred i pokazivao put.

Najzad Buč zaustavi konja i uspravi se u sedlu. Pogledom je preleteo po okolini kojom su prolazili. Nekoliko milja na sever, videla se linija niskog drveća, a sa suprotne strane pružala se samo beskonačna ravnicu pokrivena travom. Pravo pred njima nalazio se manji brežuljak. Pre nego što su izbili na njegov vrh, Majk dade znak da stanu.

– Imamo, otprilike, još pola milje do skrovišta – objasnio je. – Tamo je, ispod one padine. Nego, kako misliš da ih se dočepaš?

– Pre svega, treba da znam kako izgleda skrovište. – Buč mahnu glavom prema brežuljku: – Je li to

neka koliba, ili kuća?

– Ne mogu da ti objasnim – odvratila je revolveraš, sa čijeg se lica ništa nije moglo pročitati. – Moraćeš sam da vidiš.

– Onda požurimo – složi se Buč. – Silazi sa konja i vodi me.

Buč je sačekao da razbojnik skoči na zemlju i tek onda je i sam sjahao. Izvukao je revolver i pokazao prema vrhu brežuljka.

– Polazi napred i pazi da te niko od njih ne primeti. Verovatno da bi te ubili, kao i mene.

Majk ćutke pođe napred. Buč ga je pratio u stopu. Malo zatim, razbojnik se pognu i posle nekoliko jardi leže na zemlju i počeo da puzi, pazeći da ne povredi slomljeni ručni zglob.

Buč pođe za njegovim primerom. Kada se Majk zaustavio, on dopuza do njega.

– Skrovište je tamo dole – reče razbojnik. – Moraš dobro da napregneš oči da bi ga video.

Buč skide šešir i polako podiže glavu. Oči mu dođoše u istu visinu sa travom i sada je mogao da vidi kako se ove strane brežuljak okomito pada do jedne male doline u kojoj je krivudao potočić.

Iza potoka videli su se ostaci nekakve kolibe, čiji je krov bio potpuno ugnut i obrastao puzavicama. Iza napuštene kuće uzdizala se padina drugog brežuljka, takođe obrasla žbunjen. Inače, nije se videla ni živa duša.

Buč se besno okrete i upravi re-

volver u Majka.

– Ti, lažljivi pacove! Tamo nema nikoga. Ona koliba je godinama napuštena. Polako, Kasidi – revolveraš nije skidao pogled sa oružja. – Pogledaj desno od kolibe. Tu se nalazi pećina sakrivena žbunjem. Već sam ti rekao da je Šejn dugo pripremao to sklonište. Zbog toga ga neće tako lako promeniti.

Još nepoverljiv, Buč ponovo podiže glavu i pogleda na suprotnu padinu. U prvi mah ništa nije mogao da razazna osim žbunja, a onda mu se učini kako granje nekih žbunova ne raste u istom pravcu kao kod drugih. Posle nekoliko minuta pažljivog posmatranja, počeo je da razaznaje nejasnu liniju četvrtastog otvora.

Okrenuo se razbojniku. Ti si rekao da je to pećina, Majk. Nije baš pećina – revolveraš kao da je povratio samopouzdanje. Uživao je u Bučovom iznenađenju. – Neko je nekada tu kopao zemlju za pečenje cigle. Ostala je prilična rupa. Kada je, kasnije, koliba napuštena i njen se krov ulegao, on je taman zatvorio ulaz u rupu. Krov se može malo odići, dovoljno da se čovek ispod njega provuče.

– Zar ste vi mislili da tu provedete duže vremena? – iznenadi se odmetnik. – Kiša verovatno upada u rupu i tamo je puno blata. Onda, gde sklanjate konje? Ima i za njih mesta – objasni revolveraš. – Bar preko dana. Noću smo nameravali da ih izvodimo napolje. Ipak, nije

teško izdržati i nedelju dana kada su čoveku džepovi puni zlata.

– Šteta što su tvoji prazni – primeti Buč.

Razbojnik iskrivi usta.

– Prokleti neka su! – promumlao je. – Zašto su me ostavili?

Onda su se vratili niz padinu. Kada su stigli do konja, obojica se uspraviše.

– I šta sada? – upita Majk.

Buč pogleda u nebo.

– Pre m'aka ništa se ne može učiniti. Oni bi primetili svako približavanje. Nego, mogu li ja tebi da verujem, Majk, ili da te vežem dok sve ne bude gotovo?

– Zar misliš da ću pomagati hulje koje su me izdale? – besno reče razbojnik. – Ja sam na tvojoj strani, Kasidi.

– Videćemo.

Buč obiđe svog konja i napravi se kao da nešto traži u torbama na sedlu. U stvari, izvadio je metke iz svog revolvera, strpao ih u džep i prazno oružje vratio u futrolu.

Zatim je prešao na drugu stranu, tamo gde je stajao revolveraš. Tek tada je shvatio da već odavno nije pušio. Počeo je da se pipa po džepovima kaputa i sa zadovoljstvom konstatovao da u unutrašnjem džepu ima jedan cigariljos. Izvadio je tanku cigaru. Bila je sva zgužvana i iskrivljena, ali je mogla da se puši. Buč napipa u džepu i nekoliko šibica. Uzeo je jednu i kresnuo je o nogavicu pantalona. Šibica se ne upali, već mu ispade iz prstiju na

zemlju. On se saže da je podigne. Učinio je to tako da se drška revol- vera nađe u blizini Majakove ruke.

Odmah zatim odmetnik oseti kako mu je revolver istrgnut iz fut- role.

– E, tako! – dreknu razbojnik. – Sada ćemo videti ko ovde izdaje naređenja! Ruke uvis!

Buč podiže ruke u visini ramena i okrete se Majku.

– Zar se nismo sporazumeli? – upitao je, praveći se iznenađen.

– Đavola smo se sporazumeli – prasnu Majk. – Ti si mi kriv za sve. Ne prilazi, inače ću te izrešetati!

– A šta ćeš sa Šejnom? – upita ga Buč. – On će čuti pucnjavu.

Buč spusti ruke i priđe jedan ko- rak ka razbojniku, koji uplašeno ustuknu nazad.

Majk skoro zaurla:

– Ne brini ti za Šejna! On će se obradovati mom povratku kada vidi koga mu dovodim. I Lumis će mi biti zahvalan.

– Misliš?

– Još kako – isceri se razbojnik. – Šejn hoće da te likvidira kako bi ostao najčuveniji pljačkaš na Zapa- du. Tvoja mu slava smeta. Sam mi je to rekao.

Buč učini još jedan korak. Majk zape revolver, pa pritisnu okidač. Iskolaćio je oči kada nije odjeknuo pucanj. Još nekoliko puta povukao je okidač sa istim rezultatom.

Onda je uz besnu kletvu zavitlao revolver na Buča, koji je morao da se sagne kako bi izbegao udarac.

Taj trenutak iskoristio je i razboj- nik. Odjednom je iz unutrašnjeg džepa svog kožnog kaputa izvukao nož sa kratkim sečivom.

Oštrica blesnu na suncu.

– Sada si i samog sebe prevario – zareža Majk. – Ti nemaš oružja, a ja ga imam.

Izgovorivši ovo, on se u jednom skoku baci na iznenađenog Buča, koji nije očekivao ovakav razvoj događaja. Mada je razbojniku bila slomljena desna ruka, on je nožem u levoj ruci spretnije baratao nego revolverom. Bučova desna ruka bila je skoro onespособljena zbog rane na mišici.

Razbojnik polete kroz vazduh sa isukanim nožem i sruči se na Buča. Ovaj oseti kako mu oštrica para već ranjenu mišicu i od bola mu zaigraše svetlaci pred očima. Očajničkom snagom odbacio je Majka sa sebe. Ovaj se okrete u vazduhu i teško pade potrbuške na zemlju.

Buč odskoči u stranu i krete da se baci na oborenog protivnika, ali onda zastade.

Majk se nije micao. Oprezno mu je prišao i gurnuo ga vrhom čizme. Razbojnik se ne pomeri. Buč se saže i polako ga okrete na leđa.

Iz razbojnikovog stomaka virila je drška noža, koju je ovaj još grče- vito stezao šakom.

Tako je Majk sam sebi presudio.

* * *

Buč skide kaput i pogleda povredu koju mu je Majk zadao. Srećom, posekotina je bila plitka i malo je krvarila. On povuče zavoj koji mu je pokrivao ranu od metka, tako da ovaj zahvati i novu povredu.

Ponovo je navukao kaput i potražio svoj revolver u travi. Našao ga je i ponovo napunio mecima. Još jednom je proverio da li je oružje u redu i vratio ga u futrelu.

Zatim se Buč okrete i pogleda prema vrhu brežuljka. Iza tog vrha, nekoliko stotina jardi dalje, nalazila su se tri razbojnika spremna na sve. Držeći se za ranjenu mišicu, Buč pođe uzbrdo.

Kada je izbio na vrh, on leže u gustu travu i počeo da čeka. Veće se brzo spuštalo i novi oblaci ponovo su počeli da se navlače preko neba, pa je tako mrak postajao gušći nego inače.

Kada je ocenio da se dovoljno smrklo, Buč počeo da puzi prema onoj maloj dolini. Kada je stigao do potočića, ponovo se pritajio i pogledao prema razbojničkom skrovištu iza one polusrušene kućice. Pošto se odmorio i ponovo pritegao zavoj na mišici da zaustavi krvarenje, on nastavi da se približava skrovištu.

Najzad je dospeo do samog podnožja gomile žbunja koje je sakrivalo ulaz u pećinu.

Sada je otpočelo novo čekanje. Kada je Buč pogledao u nebo, gde su između oblaka privirivale zvez-

de, zaključio je da je na ovom mestu proveo više od jednog časa. Ukočenost mišića i bol u ranjenoj ruci učinili su da mu to izgleda kao večnost. Onda se pomerio, tako da se najzad našao nešto iznad razbojničkog skrovišta. S vremena na vreme čuo bi prigušene glasove ispod sebe i čak je video nejasne obrise triju konja na samom ulazu u pećinu.

Morao je da čeka. Pre ili kasnije, neko od razbojnika morao je da izađe iz pećine.

Odjednom, osetio je miris dima. Buč podiže glavu i pogleda ka žbunju, očekujući da vidi svetlucanje vatre. Ništa se nije pokazalo. Jedino je mogao da razazna tanko pramenje dima iznad naherenog krova kućice. Zatim mu nozdrve zapahnu miris kafe.

Više nije mogao da čeka.

Trebalo je nekako izmamiti razbojнике iz pećine. Podigao se na kolena i oprezno spustio niz padinu, sve do ivice krova napuštene kućice.

Dim je, izgleda, izlazio iz zardalog čunka koji je jedva provirivao iz puzavica na krovu.

Buč se obrazre oko sebe. Počeo je rukama da pipa unaokolo. Tako je pronašao jedan poduži štap. Onda je skinuo kaput, zakačio ga za kraj štapa i, nagnuvši se sasvim, spustio ga tačno na otvor čunka. Zatim ga je polako ututkao u cunak.

Dim se više nije video.

Već posle nekoliko trenutaka odozdo se začu ljutit žagor i nečije prigušeno kašljanje. Buč izmače i izvuče revolver. Onda se jedan kraj drvenog krova malo podiže i svetlost za trenutak blesnu.

Bučove oči su bile priviknute na pomrčinu. Lako je razaznao priličku jednog čoveka, čak i njegovo lice, koje se kao nešto svetlija mrlja isticalo naspram tamne odeće.

Čovek pogleda ka vrhu krova. Buč je skoro imao utisak da ovaj može da ga vidi. Pošto ničim nije pokazao tako nešto, odmetnik odahnu.

Umesto toga, razbojnik obiđe krov i počeo da se penje uz padinu da bi dospeo do čunka. Pri tom se klizao po vlažnoj zemlji i hrapavim glasom psovao. Po psovkama, Buč zaključio da pred sobom ima Hardija.

Buč se još više priljubi uz zemlju. Čekao je sa zapetim revolverom. Razbojnik, isuviše zauzet brigom oko čunka, nije gledao ni levo ni desno, već oprezno nogom zakorači na nesigurni krov.

Daske opasno zaškripaše pod njim i on uplašeno uzmače. Ipak mu je pošlo za rukom da dohvati kaput i sada ga je prineo bliže očima.

Više nije bilo potrebe za oklevanjem. Buč zape oroz svog kolta i naglo se uspravi.

Hardi se zagrenu i ruka mu polete ka revolveru. Zaustavio je ruku kod pojasa jer je Bučov kolt

bio uperen u njegove grudi. Otvario je usta da drekne, a onda ih je brzo sklopio jer mu Buč skoro ugura revolversku cev u usta.

– Tako – prošaptao je. – Samoa budi miran. – Glavom je pokazao ka skloništu: – Sada se vrati istim putem kojim si i došao.

Hardi je kratko oklevao, a onda ga poslušao. Kada je okrenuo leđa, Buč mu hitro izvadi revolver iz futrole i bači ga daleko od sebe. Za ono što je nameravao da učini bio mu je dovoljan samo jedan revolver, ukoliko je to uopšte bilo izvodljivo.

Kada su stigli do podnožja padine, odmetnik prisloni revolver na Hardijevu kičmu.

– Jedan pogrešan pokret – upozorio ga je – i ti si mrtav!

Razbojnik je ćutao, a Buč dodade:

– Idemo zajedno u skrovište, a ti im reci da ćeš izvesti konje. Gledaj da budeš ubedljiv.

– Do đavola, Kasidi – prošapta razbojnik. – Oni će me...

Mali pritisak revolverске cevi brzo ga učutka i on poslušno priđe ulazu.

Sagao se i kroz otvor između zemlje i naherenog krova skoro prošapta:

– Trebalo bi izvesti konje, gazda. Unutra je za njih zagušljivo.

Nije se čuo odgovor i Hardi se sada uspravi. Bespomoćno se okrenuo Buču.

Ovaj mu dade znak da ponovo

odigra svoju ulogu. Ovoga puta Hardi skoro pcvika:

– Hajde otvarajte! Puštajte me unutra!

Neko je opsovao i Buč prepoznade Šejnov glas. Isti glas besno odvrati:

– Ne moraš da objaviš celom svetu da ulaziš u skrovište! Možeš i sam da podigneš krov.

– Mogu, ali ruke su mi zauzete drvima – odgovorio je Hardi.

Neko priđe ulazu u skrovište i krov poče da se diže.

Sada je sve trebalo da bude jednostavno. Buč je imao samo da puca Hardiju u leđa i da zatim obori i drugu dvojicu. Ovo je bilo najjednostavnije i najpametnije rešenje, ali odmetnik, kao i uvek, nije mogao hladnokrvno da ubije čoveka, makar on bio i zlikovac kao što je Hardi.

Isto tako nije želeo da upotrebi ljudsko biće kao štit protiv metaka. Zato je sačekao šta će se dalje dogoditi. Čim je krov bio dovoljno podignut, on iz sve snage gurnu razbojnika u otvor.

Video je da Lumis pridržava krov, a da Šejn sedi na drugoj strani skrovišta i drži revolver u ruci.

Buč odbaci Hardija na jednu stranu, kako bi obojicu mogao da drži na nišanu revolvera.

Lumis je zapanjeno buljio u njega, još obema rukama pridržavajući krov. Za trenutak, grubijan nije predstavljao veliku opasnost i Buč se obrati ostalima:

– Bacaj revolver, Šejne! – viknuo je. – Ne možeš me pogoditi a da ne ubiješ Hardija. Predaj se!

Šejnovi zubi zablistashe kroz crnu bradu i vođa bande se glasno nasmija.

– Gle, pa to je Kasidi! – počeo je da spušta revolver. – Predosećao sam da ćemo se ponovo videti. Trebalo je da pomislim kako ti nećeš odu...

Iznenada je podigao revolver i iz cevi suknu plamen. Hardi vrisnu, pade unazad na Buča i odbaci ga prema zidu. U padu je Buč video kako Šejn skače na noge i instinktivno je opalio. Vođa razbojnika pođe jedan korak napred, zatim kao da se saplete i licem pade preko vatrice koja je tinjala na sredini pećine.

U istom trenutku Lumis spusti krov i maši se revolvera. Pri poslednjoj svetlosti umiruće vatre, Buč vide da razbojnik nišani na njega. Onda krov zakači Lumisa po leđima i njegov hitac promaši.

Zavladala je potpuna pomrčina. Nije se čulo ništa drugo, osim Šejnovog isprekidanog disanja. Buč je pao na zemlju, a preko njega se sručio i Hardi.

Zatim Šejn jeknu i potpuno se umiri.

Tek tada su konji počeli da reaguju. Zanjistali su i zatrupkali kopitama. Ali, kako se više ništa nije događalo, i oni se umiriše.

Minuti su sporo prolazili. Ni po kakvom zvuku nije se moglo za-

ključiti da je Lumis uopšte prisutan. Sukob se pretvorio u rat nerava, a Buč je već osećao da je došlo do prelomne tačke. Jedva je disao jer ga je težina Hardijevog tela pritiskala baš po grudima.

Osećao je i kako mu se rana otvorila i ponovo obilno prokrvarila.

I tada, bez ikakvog upozorenja, otpoče revolverska paljba. Olovna zrna se zariše u zemljani zid jedva nekoliko santimetara iznad Bučove glave. Pri svetlosti hitaca, odmetnik spazi Dena Lumisa kako iz čučućeg stava puca, dok su mu usta bila razvučena u svirepi osmeh.

Poslednjom snagom Buč diže revolver i, ne obraćajući pažnju na usijano olovo koje mu je fijukalo oko glave, nanišani pa povuče okidač.

Lumis samo nešto promrmlja.

Iz njegovog revolvera još jednom suknu plamen, ali se metak zari u pod. Onda, sa potmulim treskom, grubijan pade pored svog vođe i sve se utiša.

Ponoć je već bila prošla kada je Buč ugledao svetlosti na Lintonovom ranču. Jedva se držao u sedlu. Za sobom je vodio razbojničke konje.

Kada je u dvorištu ispred kuće odjeknuo topot kopita, na ulaznim vratima pojaviše se Lora i njen otac. Devojka mu potrča u susret, vičući:

– Buče! Živi ste!

On samo još cimnu uzde konja i

životinja ga donese do staze koja je vodila prema kući. Onda se prosto skljkao sa sedla i pao pravo pred noge prestravljene Lore. Pred očima mu se sve zavrta i on utonu u mrak.

Sunce je prodiralo kroz prozor, na kome su bile navučene lake zavese. Kada njegovi zraci dodirnuše iscrpljeno Bučovo lice, odmetnik otvori oči. Neko vreme je buljio u tavanicu, pokušavajući da odredi gde se nalazi, a onda se odjednom trgao i seo u postelji.

Pogledao je oko sebe.

Nalazio se u spavaćoj sobi na Lintonovom ranču. Oči mu prvo potražiše razbojnika Majka, koji je večito čučao pored prozora. Njega tamo više nije bilo.

Buč odahnu i onda događaji od prethodnih dana počеше da mu se odvijaju pred očima. Slike su bile toliko žive i upečatljive da je počeo da trlja oči kako bi ih odagnao.

– Šta je, zar si još bunovan? – čuo je nečiji slab glas u blizini.

Trgao se i okrenuo. Na drugoj postelji u spavaćoj sobi ugledao je još uvek blede, ali nasmešeno lice Sandens Kida. Revolveraševi obrazi bili su zarasli u plave čekinje, a duga kosa padala mu je na čelo.

– Kide! – uzviknu Buč. – Do đavola, zar se još prenemažeš? Moramo odmah da odjašemo odavde. Znaš li da nas jure svi šerifi u ovoj državi?

– Na jahanje ćeš i ti malo da pričekas – odvrati Kid i malo podiže

glavu sa jastuka. – Devojka mi je sve ispričala dok si ti tu ležao ne znajući za sebe. Bogami, ispao si pravi heroj, i to bez moje pomoći. Počeo si da se osamostaljuješ, sin-ko.

– Idi do đavola! – zareža Buč i htjede da se okrene prema prijatelju, kada ga oštar bol prostreli kroz ranjenu mišicu. Mahinalno se uhvatio za to mesto i osetio pod prstima debeli zavoj. Onda je uzdahnio i promrmljao: – Izgleda da si u pravu. Od našeg jahanja još nema ništa.

Vrata koja su vodila u kuhinju naglo se otvoriše i na njima se pojavio ozareno Lorino lice.

– Dakle, lenštine su se probudile – veselo im je dobacila. – Bilo je krajnje vreme. Već je skoro podne.

– Šta!? – trže se Buč. – Zar sam toliko spavao?

– Spavao si ti od preksinoć – obavesti ga Kid. – Skoro čitava dva dana.

Buč ga s nevericom pogleda.

– Toliko? – upitao je, a onda se ponovo prisetio svih proteklih doživljaja i žurno upitao: – Šta ima novo?

– Svašta – odgovori devojka. – Otac se baš malopre vratio iz grada i doneo nam punu vreću novosti.

– A šerif? – zabrinuto upita Buč.

– On, naravno, i ne sanja da ste vi ovde – umiri ga Lora. – Otac kaže da je potera uzalud odjahala nekih dvadesetak milja daleko od grada

i on se pokunjeno vratila.

– Dalje?

– Prvo su naišli na telo doktora Hagera – reče devojka i lice joj se smračilo. – Pokušili su ga i onda je šerif Stil naredio ljudima da pretraže čitavu okolinu.

– Jesu li dolazili ovamo? – upita Buč.

Lora klimnu glavom i odgovori:

– Bili su dva puta. Na odlasku i povratku iz traganja. Nisu ulazili u kuću jer moj otac uživa veliki ugled kod šerifa. Stari su prijatelji.

– A da li su otkrili razbojničko skrovište? – uzbuđivao se Buč. Lešinari su im pomogli da ih otkriju. Videli su ih kako kruže iznad jednog brežuljka u preriji i onda su se uputili tamo. Prvo su naišli na Majka, koga je neko ubio nožem, a onda su pronašli i skrovište bande.

– Znam – promrmlja Buč. – Pronašli su ih mrtve, zar ne?

– Da – potvrdi Lora. – U skrovištu se nalazio i sanduk sa opljačkanim zlatom.

– Šta je dalje bilo?

– Šerif je zaključio kako su se banditi posvađali oko deobe plena i onda međusobno poubijali. To je njegov zvanični izveštaj.

– Čekajte malo – prekide je Buč. – A šta je sa čuvenim pljačkašem Kasidijem?

– Svedoci su izjavili da su videli kako su se banditi razdvojili na stanici i da je Buč Kasidi pobegao na drugu stranu. Šerif veruje da je on sada već daleko odavde i žali što

nije mogao i njega da uhvati.

– Dosta priče! – začu se glas starog Lintona sa vrata. – Jelo ti gori na štednjaku, a ti zabavljaš ove mangupe.

Devojka se okrete i pohita u kuhinju.

Buč pogleda u Kida. Revolveraševe oči su bile pune prekora.

– Dobro, de, znam šta hoćeš da kažeš – ućutka ga Buč kada je Kid otvorio usta.

– Znaš – odvрати revolveraš i bledo lice mu lako porumene – da si me poslušao ono u vozu, sada bismo obojica bili čitavi i negde bi bančili. Ovako nam je tvoja avantura dobro skratila život.

– Znao sam ja da je tebi vreme za penziju – prezrivo reče Buč. – Od sada više ne računam na tebe. Radiću sam. Novine će pisati samo o čuvenom Buču Kasidiju, a ti ćeš pasti u zaborav.

Kid zausti da protestuje, ali kako je još bio veoma slab, on klonu na jastuk. Živnuo je tek kada je u sobu ušla Lora sa velikim poslužavnikom na kome su se pušili tanjiri puni jela privlačnog mirisa.

Mesec dana posle ovih događaja, kada se veče već spustilo i kojoti počeli svoju tužnu pesmu na brežuljcima oko ranča Dona Lintona, u dvorištu, pred kućom, odvijala se scena oproštaja. Oporavljeni i

puni nove snage, Buč i Kid sedeli su na konjima, dok su Lora i njen otac stajali pored njih i čvrsto im stezali ruke.

– Valjda ćemo se opet videti, Buče – promuca devojka. – Nadam se da ovo nije naš konačni rastanak.

– Ma, ostavite tu propalicu, Lora – javi se Kid. – Tip je oženjen i ima dvoje dece. Rekao mi je kako se zakleo da više nikada neće navući bračne okove.

Lora se nasmeja i uzmače jedan korak. Stari Linton sada reče:

– U gradu se još priča o vašim podvizima, Buče. Svi su ubeđeni da ste vi predvodili bandu koja je izvršila tri drske pljačke za nekoliko dana.

– I niko ne pominje Sandens Kida? – upita Buč i pakosno pogleda prijatelja.

– Niko – odgovori Linton.

– Šta sam ti rekao? – pobedonosno izjavi Buč. – Od sada si ti u mojoj senci, prijatelju.

Mamuznuli su konje i poterali ih iz dvorišta. Onda su se još jednom okrenuli. Lora i stari Linton jasno su se ocrtavali naspram osvetljenih kućnih vrata. Rančer im je mahao, ali su devojci ruke bile spuštene, a glava tužno pognuta.

Ova slika ostala je dvojici odmetnika urezana u pamćenju.

KRAJ

ZASEDA

U prvom trenutku je izgledalo da su jahač i njegov poni samo još jedna od mnogih, unaokolo razbacanih, crvenkastih stena. Tek kada se na horizontu pojavio pramen prašine, jahačevo preplanulo i mršavo lice živnu. Ispravio se na leđima ponija, stavio ruku nad oči i zagledao se prema oblaku u daljini. Nekoliko minuta proučavao je dugu, vijugavu kolonu konjanika koja se polako primicala. Onda obode ponija i ovaj se gotovo sunovrati niz oštru strminu. Međutim, apački ratnik se nijednog trenutka nije zaneo ili pokazao nestabilnost. Kao da je srastao sa konjem. Čim se dohvatio ravnice, plegao je po poniju i pojurio.

* * *

Umorni od dugog jahanja, prekriveni crvenkasto-žutom prašinom koja se uvlačila pod kožu, parala oči i krckala pod zubima, povijeni u svojim sedlima, vojnici su se gotovo vukli ravnicom. Ni daška vetra, da bar malo ublaži vrelinu sunca. Po ko zna koji put od jutros, košulje na leđima jahača lepile su se od znoja da bi kroz nekoliko minuta bile ponovo suve.

Na čelu kolone jahao je major Bendžamin Kol. Njegova plava kosa dobrim delom je bila prošarana sedim vlastima. Ono jedno oko bilo je išarano crvenkastim žilicama, što od prašine što od viskija koji je tajno, pod okriljem svog

šatora i noći, ispijao. Već deset dana bio je na tragu Vitorija, čuvenog Apača i njegovih ratnika. Odlučio je da ovog puta ide do kraja. Vitorio mu je dugovao oko i čin pukovnika. U jednom jedinom sukobu uzeo mu je oboje. Od tada, prošlo je šest meseci, major je propao, ostario, izgubio ambicije i – postao rob viskija. Jedina mu je želja bila da se makar još jednom nađe oči u oči sa omrznutim crvenokošcem i osveti mu se za sve. Samo još jednom da ga ugleda pa makar mu to bilo i poslednje što će u životu videti! O svojim ljudima nije ni razmišljao. Oni su bili vojnici naviknuti na poslušnost i smrt.

Kada su mu izviđači, dvojica Incijanaca iz plemena Kajova, javili da su naišli na trag velike grupe apačkih ratnika, major je živo poskočio. Vojnici su na brzinu uzeli namirnice, dopunili zalihe municije i krenuli u poteru. Posle dva dana ugledali su Indijance – i to je bilo sve. Uzalud su jurili. Indijanci su jednostavno nestajali sa vidika. Onda bi se opet iznenada pojavili na drugom kraju.

Dok je major Kol besneo, poglavica Vitorio se zadovoljno smeškao – ako je grimasa na njegovom isušenom licu mogla da se protumači kao osmeh. On je poslao nekoliko manjih grupa da zavaravaju konjanike i odvlače ih sve dalje u pustinju. Dok je Kol jurio čas za jednom, čas za drugom grupom polugolih jahača, čuveni indijanski

poglavica se spremao da zada završni udarac. Ocenio je da su vojnici već dovoljno umorni, da im je pažnja popustila i da će mu glatko pasti šaka.

* * *

Jahač ulete kao metak među ratnike koji su sedeli okupljeni u nekoliko grupa. U mestu zaustavi ponija i skoči pred ratnika sede kose.

– Vitorio, plave bluze su stigle – kratko je raportirao.

Poglavica samo klimnu glavom i mahnu rukom. Ratnici poskakaše sa svojih mesta. Odjednom je okolina dobila izgled velikog mravinjaka. Vitorio je izabrao pravo mesto. Udolina nije bila ni mala ni velika, ni uzana, da pobudi sumnju, ni preširoka da pruži mogućnost napadnutima da se rašire. Na njenim blagim padinama, išaranim gromadama kamenja, Indijanci su žurno kopali rupe taman toliko velike da u njih mogu da se sakriju ratnici. Kada se posle pola sata trideset ratnika ukopalo sa puškama u rukama, ostali preko rupa prebaciše čebad, a onda sve prekriše retkom suvom travom i peskom. Posle deset minuta ni najoštrije oko ne bi uspelo da tu pronađe bilo kakav trag. Pogotovo ne oko umornih vojnika.

Vitorio baci još jedan, poslednji pogled na pripremljenu zamku, a onda se udalji na čelu preostalih ratnika. Dan ranije, njegov prijatelj

i ratni poglavica Dugo Koplje ostao je vojnicima iza leđa, i sada je pratio kolonu jahača na sigurnom rastojanju.

* * *

Sunce je sada sijalo pravo u lice koloni vojnika. Uzalud su jahači namicali obode šešira duboko na čelo boreći se sa jakom svetlošću. Kada su zašli u jedan oveći kamenjar, major Kol, na iznenađenje svojih ljudi, naredi kratak odmor, a izvidnike posla napred. Uz dvojicu Kajova poslao je još i narednika Džefersona sa petoricom ljudi.

– Ser, da li ćemo danas stići te crvene đavole – obrati se mladi poručnik Merilend svom pretpostavljenom.

Kol ga pogleda, a onda, što mu inače nije bio običaj, blago reče.

– Sinko, danas, sutra ili ovih dana, sigurno ćemo ih stići, obećavam ti. Ti si mlad i ova borba biće tvoje vatreno krštenje. Verovatno će ti pobeda nad Vitoriom doneti unapređenje. A, meni...

– O, ser, siguran sam da ćete i vi dobiti zasluženu zvezdicu – požuri mladi poručnik.

– Biće mi dovoljan i mir... samo mir... kad budem ubio onog đavola... Vitoria – uzvratila major tiho, a oko mu dobi neki čudan sjaj, koji natera mladića da salutira i povuče se.

Narednik Džeferson oprezno ujaha u kotlinu. Uzalud je pogle-

dom pretraživao svaki pedalj zemljišta oko sebe. Ništa se nije pomeralo, nikakvog znaka o prisustvu Indijanaca.

Dvojica Kajova jahala su levo i desno od njega, gotovo uz sam rub jama u kojima su se skrivali Apači. Projahali su tako celu kotlinu. Kada su izbili na drugi kraj ugledali su Indijance na jedva stotinak metara udaljenosti. Razvijeni u širokom luku, crveni ratnici su nepomično sedeli na leđima svojih ponija. Nekoliko metara ispred ostalih stajao je Vitorio, okružen svojim poglavicama i viđenijim ratnicima.

Narednik Džeferson se brzo obazre na sve strane bojeći se da možda nije upao u zasedu, ali ni levo ni desno, kao ni iza njega i izvidnice, nije bilo nikoga.

– Momci, okrenite konje polako, a onda pojurite – naredi, i prvi krenu u trk.

Apači ih ispratiše urlanjem i smehom, ali nijedan ratnik nije krenuo za njima.

Vitorio je bio iskusan ratnik. On je znao da čeka.

Vojnici još jednom projuriše kotlinom.

Kada je ugledao grupu jahača u punom trku, major naredi da vojnici uzjašu i tako spreman dočeka narednika.

– Ser, tamo su, iza kotline. Ima ih pedesetak... i on je tamo... video sam ga – izdeklemova stari narednik.

– Poručniče, povedite ljude – naredi Kol, a onda krete.

Kraj njega je jahao vojnik sa zastavom, a iza njih trubač. Predstojeći sukob sa Indijancima kao da je oživeo vojnike. Na brzinu su proveravali koltove, puške, povlačili sablje iz korica.

Da se neko od njih samo za trenutak okrenuo, sigurno bi ugledao nekog od jahača koji su se sasvim približili krijući se iza stena. Dugo Koplje bio je za petama četi konjanika.

Kada su došli do ulaska u kotlinu, major Kol ugleda omrznutog protivnika kako mu, na čelu svojih ratnika, polako dolazi u susret.

– Trubaču, sviraj juriš – komandova Kol i izvadi kolt iz futrole. Drugom rukom je stezao dršku sablje. Uzde je držao među zubima. Šešir mu je pao na leđa i plava kosa sada je blistala na suncu. Kada je odjeknuo zvuk trube, njegov visoki vranac se prope na zadnje noge, a onda kao izbačen sa tetive džinovskog luka polete daleko ispred ostalih konja.

* * *

Vitorio diže ruku i njegovi jahači se zaustaviše na nekoliko metara od ulaska u kotlinu. Lice mu je bilo ozbiljno. Nije skidao pogled sa majora koji je hrabro jurišao ispred svojih vojnika. Apač je znao da ceni hrabrost neprijatelja, a ovaj koji je u ludom trku dolazio sve

bliže, zaista je bio hrabar. Vitorio se uspravi na leđima konja, a onda podiže ruku.

Iz pedesetak grla zaori se ratni poklič Apača. Mnogim vojnicima, onim mlađim naročito, hladna jeza uvuče se u kosti. Ali, nisu imali vremena za strah. Zemlja zadrhta od pucnjave koja je dopirala sa leve i desne strane kotline. Uzalud su vojnici tražili, napadače. Nisu videli čak ni izdajnički barutni dim. Ništa. Tutnjava koja kao da je dolazila ispod zemlje ponovi se još dva puta. Nastade metež. Mrtvi i teško ranjeni ljudi padali su zajedno sa iskasapljenim telima konja.

Petorica jahača, najbližih Vitoriju, kreta na majora Kola. Dvojicu je skinuo hicima iz kolta, a dvojicu posekao sabljom. Poslednji uspe da ga dokači kopljem po slabini, ali se major brzo okrete i pre nego što je Apač uspeo da ponovo napadne, on ga probode sabljom. Tada se našao u kovitlacu crvenih ratnika. Kolt mu je ostao prazan i sada se borio samo sa sabljom u rukama.

Vojnici počеше da uzmiču pravcem iz koga su došli, ali se tada na ulazu u koltinu pojavi Dugo Koplje sa svojim ratnicima. Zaori se nov ratni poklič i vojnici shvatiše da su u klopki. Posle trećeg plotuna koji je došao ispod zemlje, sakriveni strelci iskočiše iz svojih rupa. Klopka je bila zatvorena. Vojnici su morali da se stalno kreću kako bi izbegli napade sa svih strana, a

to ih je ometalo da preciznije gađaju.

Bilo ih je sve manje sposobnih za dalju borbu.

Mladi poručnik Merilend sedeo je na zemlji čvrsto držeći koplje koje mu je prošlo kroz trbuh. Samrtnički krik izbi mu iz grla kada jedan Apač skoči ispred njega i istrže nož široke oštrice, hvatajući ranjenika za kosu.

Narednik Džeferson, pogoden sa nekoliko kuršuma i dve strele, odskakao je od neravnog dna kotline jednom nogom okačen o uzengiju. Iako mrtav, još uvek je u desnici držao sablju.

Major Kol oseti strahovit udarac po glavi i kliznu sa sedla. U ušima mu je još odjekivao zveket oružja i paklena galama crvenih ratnika. Pokušao je da ustane, ali onda oseti ubod u leđa i umiri se.

Vitorio je stajao po strani i gledao kako Apači ubijaju poslednje konjanike. Malo pomalo, pucnji se utišaše. Borba je bila okončana. Indijanci pokupiše oružje pobijenih vojnika i okupiše se oko Vitoria. Mnogi od njih držali su u visoko dignutim rukama okrvavljene skalpove vojnika.

Kada se prašina slegla, jedan mladi ratnik ugleda majora Kola koji je uspeo da se pridigne i klekne. Istog časa mladi Apač skoči sa konja i htede da se baci na majora, ali ga Vitorio zaustavi jednom jedinom reči. Mladić se okrete, za trenutak se činilo da će da protestvu-

je, ali se brzo umiri i vrati na svoje mesto. Vitorio sjaha i pride Kolu.

Dva iskusna ratnika su se još jednom našla jedan naspram drugog. Gledali su bez reči.

Svest se sve više vraćala u glavu teško ranjenog majora. Kada je shvatio ko se nalazi pred njim, on uloži nadčovečanski napor i uspe da stane na obe noge. Ljuljao se, ali je stajao uspravno.

– Opet si ... me ... pobedio ... ti ... si ... veliki protivnik ... Vitorio

Vitorio je razumeo.

Za trenutak, mržnja u njegovim očima se ublaži. Posmatrao je tog visokog plavokosog čoveka koga je jednom pobedio i izbio mu oko svojim nožem. I on je poneo uspomenu na taj susret. Veliki ožiljak na desnoj slabini podsećao ga do kraja života na plavokosog poglavicu Dugih Noževa.

Kol je grozničavo razmišljao. Ne, nije se plašio smrti. U ovom trenutku, ona će mu doći kao olakšanje. Bojao se da će ga Apač mučiti, skalpirati, ponižavati ...

Vitorio ga pogleda poslednji put, a onda se bez reči okrete i uzjaha. Grlenim glasom naredi nešto, i petorica ratnika, sa puškama u rukama stadoše ispred Kola. Major odahnu. Umreće kao pravi vojnik. Nesvesnim pokretima popravi uniformu, a onda stade mirno. Gledao je strelce ravno u oči. Zamor odobravanja prohuja redovima Apača, a onda plotun prekide sve.

U SLEDEĆEM
BROJU

VRUĆA NEDELJA U TRINIDADU

